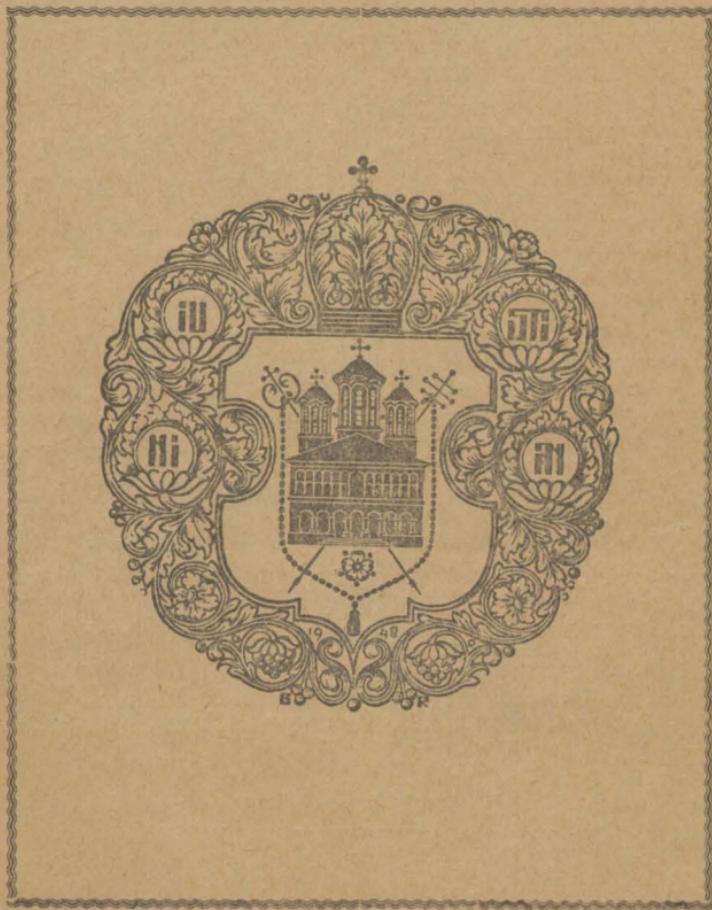

ANUL IX Nr. 1-2

IANUARIE-FEVRUARIE 1950

GLASUL BISERICII

REVISTA OFICIALĂ A SF. ARHIEPISCOPII A BUCUREŞTILOR
APARE CU BINECUVÂNTAREA ȘI INDRUMAREA I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN

Redacția și Administrația : Secția Culturală a Sf. Arhiepiscopiei a Bucureștilor

(700)

CUPRINSUL:

1. LA INCEPUT DE AN — <i>Redacția</i>	3—5
2. PLANUL DE STAT PE 1950 — <i>Secția Culturală</i>	6—10
3. CUVANT PENTRU TALCUIREA LITURGHIEI CREDINCIOȘILOR, de <i>Diac. N. Nicolaescu</i>	11—17
4. INCA UN FENOMEN DE PSEUDO-TEOFANIE, de <i>Pr. Virgil Godcanu</i>	18—23
5. SPRE UNITATE ORTODOXA de <i>Prof. M. Seșan</i>	24—26
6. RECENZII:	
a) Mitropolitul Nicolae Krutițchi, Cuvântări bisericești, de <i>Pr. Victor N. Popescu</i>	27—35
b) Ovidiu Marina, 30 de zile în U.R.S.S., de <i>Pr. Prof. Petru Rezus</i>	35—39
c) Anuarul Institutului teologic universitar din Sibiu, de <i>Pr. V. Prisăcaru</i>	40—43
7. INSEMNRARI, — FAPTE ȘI INDEMNURI de <i>Secția Culturală</i>	44—57
a) Concertul de Crăciun al Coralei preoților din Capitală	44—47
b) Conferințele protopopești, — impresii și lămuriri	47—50
c) Deschiderea cursurilor de îndrumare a preoților, seria V-a	50—51
d) Sărbătorirea patronului Institutului Teologic și al Școalei de Cântăreți bisericești din București	52—54
e) Redeschidere de biserică	54—55
f) Din activitatea comitetului parohial al parohiei Sf. Dumitru, Mănăstirea-Ilfov	55—
g) Pilduiitorul cel harnic	56—57
8. LA MOARTEA UNUI VREDNIC PREOT de <i>Secția Culturală</i>	58—59
9. PARTEA OFICIALĂ:	
Dispoziții, ordine, publicare de concurs pentru apărătorii bisericești, circulări, etc.	60—75

ANUL IX Nr. 1-2

IANUARIE-FEVRUARIE 1950

GLASUL BISERICII

REVISTA OFICIALĂ A SF. ARHIEPISCOPII A BUCUREŞTILOR
APARE CU BINECUVÂNTAREA ȘI ÎNDRUMAREA I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN

Redacția și Administrația : Secția Culturală a Sf. Arhiepiscopiei a Bucureștilor

LA INCEPUT DE AN

După un an trecut, atunci când pornim în celălalt an, puterile noastre de viață, dorințele noastre de propășire și fericire, trebuie să fie orientate nu numai spre năzuințe de propășire personală, ci mai ales de propășire și fericire obștească.

La început de an cercetăm activitatea din anul trecut și privim spre viitor cu încredere și cu un nou suflu de viață. Din cercetarea muncii depuse până acum, ne putem da seama dacă am putut sau nu să ne îndeplinim rolul și misiunea noastră. Și privind spre viitor ne încordăm puterile și ne concentrăm atenția spre nouile planuri și năzuințe ce frământă gândurile noastre. Bilanț și planuri. Verificare și încordare spre mai bine. Iată ceea ce stăpânește inima noastră la acest popas de drum nou.

Revista „Glasul Bisericii“ are un rol conturat și bine precizat ce decurge din activitatea și îndatoririle Eparhiei. Ea este un organ de publicitate al Eparhiei noastre, în care se inserează: fapte și îndemnuri pentru preoțime, îndrumări în câmpul muncii pastorale-misionare și sociale, precum și lămuriri pe tărâmul vieții practice. Nu lipsesc însă din ea nici articole de teologie practică și mai ales nici informațiile, dispozițiunile și hotărîrile chiriarhale, luate pentru bunul mers al instituției și pentru a putea fi executate la vreme de toți clericii.

Dar în paginile ei s'a făcut loc de mare cinste și s'a dat toată atenția cuvenită activității atât de felurite și de vaste a I. P. S. Patriarh Justinian. S'au tipărit pastoralele și cuvântările I. P. S. Sale, rostite

la discrète solemnități, cu prilejul vizitelor canonice, cari împreună formează un buchet înmiresmat și de mult preț pentru îndrumarea și orientarea preoției pe toate tărâmurile de viață. Din ele răsar mereu puterea de gândire, de serioasă ținută evanghelică, de înțelegere și luminată chibzuință a marelui nostru Arhipăstor.

In anul trecut am căutat să fim în slujba acestor înalte îndatoriri bisericești, dând importanța cuvenită tuturor problemelor de ordin pastoral-misionar, duhovnicesc și social. Atât pe tărâmul pastorației active, cât și pe cel al orientărilor practice, s'au depus toate eforturile ca revista noastră să corespundă tuturor cerințelor și îndatoririlor ei.

Dincolo însă de toate acestea, pentru anul în curs, se cuvine să se dea o deosebită atenție tuturor problemelor sociale din scumpa noastră Patrie. În același timp să apară necontenit în strălucire și mărele țel al tuturor popoarelor dornice de progres: lupta pentru pace.

Fiecare, în măsura puterii sale, fie individ, instituție sau obște, să contribue în mod sincer la întărirea frontului păcii. Și Biserica noastră Ortodoxă este chemată de către însuși Mântuitorul Hristos să fie veșnic în slujba păcii, a frăției, a iubirii și a bunei voiri între oameni și popoare. Toată Sfânta Evanghelie este un imn al păcii și al dragostei, este o sfântă poruncă pentru răspândirea și sporirea păcii; este idealul de viață cel mai înalt, prezentat omenirii ca un soare strălucitor.

In anul acesta deci, în paginile revistei noastre vom căuta să răsune neîncetat glasul păcii și al dragostei evanghelice. Este pentru noi o datorie sfântă și în același timp o aleasă cinstire de a contribui, în măsura puterii, la întărirea frontului păcii în lume.

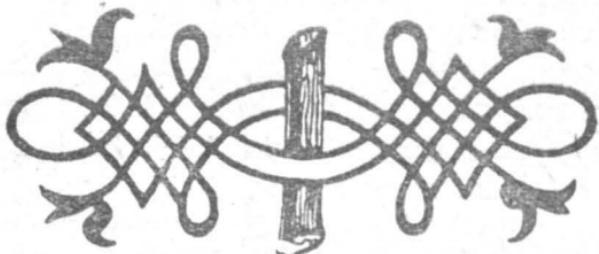
Preoțimea de asemenea este chemată la înaltele comandamente divine să aprindă inimile credincioșilor ei cu focul iubirii și păcii, să măreasă puterile binelui în lume și să contribue la opera de mântuire

individuală și obștească, prin sălășuirea păcii în sufletul tuturor.

Astfel, să ne încordăm puterile noastre duhovnicești și să atintim privirile spre mărețele năzuințe și sfintele idealuri ale păcii, atât de necesare pentru fiecare om și mult folositoare pentru întreaga obște de pe întreg globul pământesc.

Inainte deci, sub semnul păcii creaoare.

REDACTIA.

PLANUL DE STAT PE ANUL 1950.

Adânci sunt prefacerile care s'au săvârșit în țara noastră în ultimii doi ani, — primii ani de ființă ai Republicii Populare Române.

Nu e domeniu de activitate în care să nu se fi deschis cărări noi și perspective mărețe. — Sub ochii noștri au fost dărâmate vechile așezări și întocmiri, întemeiate pe expoatarea și asuprarea poporului. Dar tot sub ochii noștri, poporul muncitor construiește așezări și instituții noi, o orânduire nouă, lipsită de exploatare, de criză și șomaj, de mizeria și sărăcia în care s'au sbătut și au suferit generații de-arândul.

După cum se știe, anul 1949 a fost anul primului Plan de Stat în țara noastră, a fost anul în care în Patria noastră liberă s'a păsit spre noi și mărețe infăptuiri. Puterea de creație și sărăguința poporului muncitor dela sate și orașe, din uzine și ogoare, a dovedit că regimul de democrație populară asigură pe deplin întărirea și înflorirea economică, socială și culturală a Patriei noastre. Datorită acestor eforturi și condițiuni optime de muncă, Planul de Stat pe anul 1949 a fost îndeplinit și depășit, atingând cifra de 108%. Prin aceasta a crescut și s'a întărit economia noastră, s'a îmbunătățit starea materială și culturală a oamenilor muncii. Astfel, sub conducerea Partidului Muncitoresc Român, clasa muncitoare, aliată cu țărăniminea muncitoare, a creat prin infăptuirile din anul 1949, noi resurse, pentru a în anul 1950, să putem păsi cu mai mult avânt pe drumul construirii unei vieți prospere și fericite în țara noastră.

In clipa de față, sarcina de seamă, care apasă pe umerii oamenilor muncii din țara noastră, este străduința și lupta pentru realizarea Planului de Stat pe anul 1950. Toți știm, că prin împlinirea acestui plan, noi facem pași mari înainte, pe drumul lichidării înapoierii economice și culturale, la care ne osândise exploatarea capitalistă, asigurăm independența Patriei noastre

și contribuim la întărirea lagărului păcii împotriva dușmanilor, atâțători la un nou războiu.

In elaborarea Planului de Stat pe anul 1950, s'a avut în vedere, în primul rând, experiența planificării sovietice, ținându-se apoi seama și de propria noastră experiență din realizările și succesele obținute în îndeplinirea Planului de Stat pe anul 1949. Pe aceste baze s-au stabilit de Marea Adunare Națională următoarele obiective politico-economice, menite să asigure consolidarea regimului nostru de democrație populară, prosperarea clasei muncitoare și întărirea alianței între muncitorii și țărăniminea muncitoare.

1. Intărirea și largirea industriei energetice și extractive.
2. Continuarea desvoltării industriei grele și a construcției de mașini, urmărindu-se creșterea producției bunurilor de consum prin crearea de noi instituții de producție.
3. Intărirea și largirea sectorului socialist în agricultură prin sporirea numărului de mașini și tractoare și înzestrarea Gospodăriilor de Stat, în vederea ridicării productivității lor, precum și prin sprijinirea țărănilor muncitori care alcătuiesc gospodării agricole.
4. Desvoltarea Cooperației de consum, aprovizionare și producție la orașe și sate.
5. Ridicarea continuă a nivelului de trai al celor ce muncesc prin punerea la dispoziție a unor cantități din ce în ce mai mari de bunuri materiale.
6. Creșterea productivității muncii printr'o mai bună organizare și un regim sever de economii.
7. Executarea de mari lucrări de interes național și ridicarea economică a regiunilor rămase în urmă, prin punerea în valoare a bogățiilor solului și subsolului, crearea de noi fabrici și căi de transport.
8. Intărirea independenței noastre naționale printr'o politică consecventă de prietenie și colaborare cu U.R.S.S. și țările de democrație populară.

Privit în întregul lui, Planul de Stat pe anul 1950 constituie o etapă de pregătire a unui plan de mai lungă durată, a primului plan de cinci ani în Republica Populară Română. De aceea el deschide noi și luminoase perspective poporului muncitor

dela sate și orașe; prevede o creștere a producției cu 37% față de realizările din anul 1949.

Noul Plan de Stat ridică o serie de sarcini care revin și preoțimei noastre în opera sa de pastoralie individuală și colectivă. Documentându-se asupra problemei alianței dintre clasa muncitoare și țărăniminea muncitoare, lămurindu-se asupra căilor de desvoltare economică, cunoscând în deaproape problemele de producție și luptând din toate puterile pentru realizarea noului Plan de Stat, slujitorii Bisericei noastre, își vor da din plin contribuția la ridicarea nivelului de trai al celor ce muntesc, colaborând strâns cu organele administrative locale și îndemnând pe credincioși să primească cu încredere și să sprijine cu avânt, aplicarea tuturor măsurilor ce se vor lua în această privință.

Este o sarcină de cinste ca fiecare preot să popularizeze Legea Planului de Stat, străduindu-se cât mai mult cu putință, să arate credincioșilor obiectivele Planului, să-i facă să înțeleagă îndatoririle ce revin muncitorimii conștiente, precum și foloasele care decurg din îndeplinirea și depășirea lui. În sectorul agricol mai ales, preoțimea este datoare să stârnească entuziasmul plugarilor pentru realizarea întocmai a Planului de Stat, lămurindu-le ritmul rapid de desvoltare care se introduce acum, în locul vechilor metode de lucru înapoiate. Ca atare trebuie să ducă în mod sistematic o muncă de lămurire, arătându-le că gospodăria colectivă este singura cale pentru țărăniminea săracă de a scăpa de exploatare, de mizerie și înapoiere culturală.

Să stăruiască apoi la întocmirea asociațiilor de muncă și pentru desvoltarea industriei casnice; să sprijine prin viu graiu crearea și desvoltarea Cooperației sub toate formele ei; să lămurească țăranilor rolul și însemnatatea Gospodăriilor Agricole de Stat și stațiunilor de mașini și tractoare, pentru ridicarea agriculturii noastre.

Tinând seama de mediul în care se desfășoară activitatea pastorală — în deosebi din lumea satelor — slujitorii bisericei au bun prilej de a sfătu și îndemna țărăniminea să-și lucreze pământurile, să facă muncile și însămânțările la timp și în mod conștios, să folosească mijloace mecanizate și sămânță selecționată pentru a asigura o recoltă sporită la hectar și de o calitate superioară.

Dar munca de lămurire pentru îndeplinirea și depășirea

Planului de Stat pe 1950, însemnează totdeaună și o contribuție serioasă pentru întărirea frontului păcii și ridicarea nivelului cultural al celor ce muncesc dela orașe și sate, din uzine și ogoare. Căci, prin cuprinderea în școli a tuturor copiilor de vârstă școlară și prin intensificarea operei de alfabetizare a masselor, se va stârpi pentru totdeauna izvorul neștiinței de carte.

In ce privește domeniul sănătății publice, în noul Plan de Stat, se dă o deosebită atenție Asigurării Asistenței Medicale, în primul rând în centrele muncitorești și în mediul rural, punându-se un deosebit accent pe acțiunea de prevenire a bolilor, dându-se o mare importanță ocrotirii mamei și copilului și intensificându-se lupta pentru reducerea mortalității infantile, pentru combaterea tuberculozei, a bolilor sociale și epidemice. În cadrul acestei lupte se vor înființa noi spitale, sanatorii, dispensare și case de naștere, se vor efectua depistări radiologice și biologice, făcându-se tratamente curative și preventive prin seruri și vaccinuri.

Cum ar putea preotul să corespundă mai bine funcțiunii lui sociale în Stat, decât folosind încrederea de care se bucură, pentru promovarea atâtore acțiuni cu caracter obștesc? Folosind diferite prilejuri, atât în Adunările convocate de autorități, la serbări, comemorări, slujbe, etc., cât și în con vorbiri particolare cu credincioșii, preotul va explica pe înțelesul tuturor, instrucțiunile primite sau date de autoritățile locale, pentru realizarea Planului de Stat și-i va îndemna la muncă, îndrumând pe parohieni la lucrul cel bun.

Preotul va căuta apoi să viziteze gospodăriile enoriașilor, îndemnându-i la colaborare, ori de câte ori se cer eforturile colectivității, pentru repararea unui pod, a unui drum, pentru indiguri, pentru școală de analfabeți, pentru un cămin cultural, pentru o campanie sanitată.

Iată atâta îndemnuri pe care preoțimea noastră trebuie să le folosească din plin și să le adreseze enoriașilor, povătuindu-i în duhul frăției între oameni, a ajutorării aproapelui și a prețuirii nouilor întocmiri sociale pentru statornicia păcii și propășirea scumpei noastre Patrii.

Intrucât idealurile și învățătura pe care Biserica le-a propovăduit și le propovăduște: de iubire frățească, fără asupriri

și deosebiri de rasă și de credință religioasă, de dreptate în fața cărora, toți sunt egali, de o mai justă repartiție a bunurilor, se realizează acum efectiv de către regimul de democrație populară, slujitorii altarului sunt datori, cu puteri sporite, să se încadreze în munca pentru înfăptuirea bunei stări a tuturor celor ce muncesc. Căci aşa cum spunea I. P. S. Patriarh Justinian, la deschiderea cursurilor Institutului Teologic Universitar din București. «**Noi nu putem să nu recunoaștem tot ce e bun, tot ce este izvorit din spiritul de dreptate socială în activitatea regimului nostru și să nu-l sprijinim din toate puterile.**

«Dacă Biserica noastră se bucură de libertate, ea e datoare să lupte contra celor ce uneltesc pentru răpirea libertăților cucerite de popor; să lămurească credincioșilor rostul lor social și moral în noua orânduire de Stat; să slujească poporul pe care îl păstrește și să-l sprijine, pe măsura puterilor sale, în uriașa lui strădanie pentru zidirea unei vieți mai bune și mai drepte».

Pe linia acestor sarcini și îndemnului dat de I. P. S. Patriarh Justinian, o serie întreagă de activități sociale solicită și așteaptă concursul neprecupețit al Clerului nostru Ortodox, care, sprijinind lupta spre mai bine a poporului muncitor, își împlinește o întreită îndatorire: de slujitori ai altarului, de slujiți ai Statului și de cetățeni leali ai Republicii Populare Române.

Așa dar, cunoașterea și prelucrarea Planului de Stat pe anul 1950, este un lucru firesc și necesar pentru activitatea pastorală a Clerului nostru. Trăind în mijlocul poporului, folosind increderea și considerația credincioșilor, preoțimea poate și trebuie să fie un factor activ și destojnic în acțiunea de ridicare a Țării.

Cu privirile atințite mereu înainte, siguri pe puterea de neînvins a clasei muncitoare, mândri că facem parte din frontul organizat al păcii, în fruntea căruia se găsește măreața țară a socialismului victorios, Uniunea Sovietică, să ne sărguim și să ne străduim din răsputeri, pentru îndeplinirea și depășirea Planului de Stat pe anul 1950.

Sectia Culturală

IV. CUVÂNT PENTRU TÂLCUIREA LITURGHIEI CREDINCIOȘILOR.

(Partea a doua).

Mărturisesc, cu smerenie, că pe măsură ce m'am apropiat de minunea cea mai presus de fire a prefacerii Sfintelor Daruri, mi-am simțit din ce în ce mai mult nevrednicia pentru lucrul la care m'am încumetat. S'a întâmplat cu mine, cum se întâmplă cu călătorul care se apropie de un munte înalt și dorește să-l treacă. De departe, dimensiunile lui i se par mici și neînsemnate; când ajunge lângă el, înălțimea muntelui i se pare însă amețitcare. Mi-au stat însă într'ajutor, pentru aflarea înțelesului sfintei Liturghii, explicările sau tâlcuirile făcute de Sfinții Părinți și dascăli ai Bisericii, din care am ales tot ceea ce ne ușurează înțelegerea înlănțuirii firești a diferitelor rugăciuni, citiri, cuvinte și acțiuni liturgice. Așa v'am arătat cum înțelege Biserica noastră Ortodoxă slujba Proscocidiei, așa v'am descoperit tâcul Liturghiei celor chemați și din învățătura lor am cules tâlcuirea Liturghiei celor credincioși.

Din puținel mele cuvinte, ați putut afla, dacă încă nu știați, că scopul principal al sfintei Liturghii este aducerea jerei celei noi, adică prefacerea pâinii și vinului în însuși Trupul și Sângerele Mântuitorului, în vederea sfîntirii noastre prin sfânta Impărtășanie. Prefacerea Sfintelor Daruri este prin urmare momentul cel mai cutremurător din tot serviciul liturgic. De aceea, în timp ce la strană se cântă cu înfiorare sfântă imnul: «**Pre Tine Te lăudăm**»..., iar în altar se petrece din nou taina și minunea dela Cina cea de Taină, toți credincioșii sunt datori să îngenunche cu credință, cu dragoste și cu smerenie, închiipuind pe Maica Domnului, pe femeile mironosite și pe Apostolul Ioan, care au îngenunchiat cu inimile sfâșiate lângă Crucea de

pe Golgota, atunci când Domnul nostru Iisus Hristos și-a dat viața pentru răscumpărarea și mântuirea noastră. Căci, acum, pe sfânta Masă, întocmai ca pe Crucea de pe Golgota, se află Trupul și Sâangele Domnului. În fața Lui îngenunche deci și preotul în altar și se roagă lui Dumnezeu să primească sfânta jertfă pentru iertarea și pomenirea lui, a familiei sale, a enoriașilor săi, a întregului popor dreptcredincios și a celor ce se vor împărtăși dintr'însa, precum și pentru iertarea păcatelor celor adormiți în credință: strămoși, părinti, patriarhi, prooroci, apostoli, mucenici și pustnici. Această rugăciune pentru cei vii și pentru cei morți, preotul o încheie rugându-se cu glas tare:

«Mai ales pentru Prea Sfânta, prea curată, prea binecuvântată, mărita, Stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioară Maria», pe care o pomenește pentru că ea a purtat în pântece pe Mântuitorul și s'a împărtășit cea dintâi de roadele jertfei Sale. În cinstea Maicii Domnului, care este cea mai caldă mijlocitoare a noastră pe lângă iubitul ei Fiu, cântăreții cântă înălțătoarea cântare de laudă, numită «Axion»: «Cuvine-se cu adevărat să te fericim, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce ești mai cinstiță decât Heruvimii și mai slăvită, fără de asemănare, decât Serafimii, carea fără stricăciune pre Dumnezeu-Cuvântul ai născut, preține cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim».

După cântarea Axionului, pe care credincioșii este bine să o asculte tot în genunchi, preotul rostește cu glas tare rugăciunea pentru chiriarhul locului, zicând: «Înăi, pomenește, Doamne, pe Prea Sfințitul Episcopul nostru (Mitropolit, Patriarh, cutare), pe care îl dăruiește sfintelor Tale biserici în pace, întreg, cinstit, sănătos, îndelungat în zile, drept îndreptând cuvântul adevărului Tău».

La rugăciunea preotului, cântăreții adaugă rugăciunea ca Dumnezeu să pomenească, să miluiască și să ocrotească pe toți credincioșii și pe toate credincioasele, zicând: «Pre toți și pre toate».

Când se cântă «Pre toți și pre toate», preotul se roagă în tacere pentru satul sau orașul în care se află, precum și pentru toate orașele și satele, ca Dumnezeu să-și aducă aminte de cei ce cu credință trăiesc într'însele și mai ales de cei ce sprijină

Biserica și ajută pe cei săraci. El încheie această rugăciune, zicând cu glas tare: «**Și ne dă nouă cu o gură și cu o inimă a mări și a cântă prea cinstit și de mare cuvînță numele Tău, al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor**», iar după ce cântăreții zic «**Amin**», se întoarce spre credincioși și-i binecuvintează zicând: «**Să fie milele marelui Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos cu voi cu toți**». La rândul lor, și credincioșii roagă pe Dumnezeu să dea aceleasi mile preotului, zicând: «**Și cu Duhul Tău**». Cu aceste cuvinte, se sfărșește rânduiala sfintirii Darurilor, după care începe slujba pregătirii pentru Sfânta Impărtășire.

Slujba pregătirii pentru sfânta Impărtășire se începe îndată, cu ecenia «**Pre toți sfinții pomenindu-i, iară și iară cu pace Domnului să ne rugăm**». În această ecenie, preotul ne îndeamnă să cerem dela Dumnezeu nemăsurata Sa milă și harul Sfântului Duh, precum și să ne învrednicească a-L numi fără de osândă «Tată» și, ca niște fii, a-I adresa cererile noastre prin rugăciunea domnească «**Tatăl nostru**». Această scurtă și cerească rugăciune pe care ne-a dăruit-o însuși Fiul lui Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos, îmbrățișează toate nevoile noastre trupești și sufletești. De aceea noi trebuie să rostим nu numai cu prilejul sfintei Liturghii, ci în fiecare seară și în fiecare dimineață și ori de câte ori avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu.

Rostirea sau cântarea Rugăciunii Domnești se încheie cu ecfonisul: «**Că a Ta este împărația, puterea și mărire, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin**», după care preotul se întoace cu față spre credincioși și-i binecuvintează zicând: «**Pace tuturor!**», iar cântăreții îi răspund: «**Și Duhului Tău**». Pace este cel mai mare bun al sufletului și cel mai mare bun al vieții de obște dintre oameni și popoare. Fără înțelegere cu semenii noștri, fără pace între popoare și fără împăcare lăuntrică cu Dumnezeu, viața pământească este numai durere și chin, iar viața sufletească este un sbucium fără sfârșit. De aceea, însuși Mântuitorul, când s'a arătat Apostolilor Săi după Inviere, i-a salutat cu binecuvântarea mesianică: «**Pace vouă!**», iar pe Muntele Fericirilor a spus mulțimilor: «**Fericiti făcătorii de pace, că aceia fiți lui Dumnezeu se vor chema**». De aceea și Sfântul Apostol Petru ne spune: «**Cine voiește să iubească viața și să**

vadă zile bune, să-și opreasă limba dela rău și buzele dela grăirea de vicleșug; să se ferească de rău și să facă bine, să caute pacea și s'o urmeze» (I Petru III, 10-11).

Apoi, ca o mărturie de respect față de sfânta Impărtașanie și ca un semn vădit că toate gândurile noastre și toate faptele noastre sunt închinat numai lui Dumnezeu, răsună îndemnul preotului sau diaconului: «**Capetele voastre, Domnului să le plecați!**» și răspunsul stranei: «**Tie, Doamne**», la auzul căroror ne plecăm capul cu umilință și ne cucerim inima înaintea nevăzutului Impărat. Acum, preotul se roagă în șoaptă zicând: «...Însuți, Stăpâne, caută din cer spre cei ce și-au plecat capetele lor către Tine, Dumnezeul nostru. Tu dar, Stăpâne, împarte-ne tuturor Sfintele Taine ce sunt puse înaintea Ta», împreună «Cu darul și cu îndurările și cu iubirea de oameni a Unuia Născut Fiului Tău, cu carele împreună ești binecuvântat, cu prea Sfântul și bunul și de viață făcătorul Tău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor». Preotul rostește cu glas tare sfârșitul acestei rugăciuni, iar cântăreții răspund: «**Amin**».

Cu aceasta, ceasul sfintei Impărtașanii s'a apropiat. În biserică se face o tacere adâncă pentru câteva clipe. Nu se aude acum decât freamăt de închinăciuni și șoapte tainice de rugăciune. Altarul închipuiește acum Mormântul pecetluit, în care a fost pus cândva Trupul Domnului. El este deci închis și dvera este lăsată, iar credincioșii sunt rămași oarecum singuri, asemenea uceniciilor Mântuitorului în Sâmbăta Patimilor, căci preotul s'a închis în altar ca să se roage și doar o singură dată mai auzi glasul lui, când zice: «**Să luăm aminte, Sfintele, Sfinților!**». Când rostește aceste cuvinte, mai înainte de care el s'a rugat pentru sfințirea sa și a credincioșilor prin împărtașirea Sfintelor Taine, preotul ridică sfânta Pâine, care este acum însuși Trupul Domnului, și face cu ea semnul crucii deasupra sfântului Antimis, închipuind astfel ridicarea Mântuitorului din mormânt, adică Invierea Sa. Apoi, în timp ce la strană se cântă «**Unul (este) Sfânt, unul (este) Domn: Iisus Hristos, întru mărireia lui Dumnezeu Tatăl. Amin**», precum și cântarea numită «chionic», preotul pregătește Sfintele Taine pentru împărtașire. El sfârâmă, după rânduiala varătată în **Liturghier** (cartea care cuprinde slujba sfintei Liturghii), sfântul Agneț și se împărtașește pe rând cu Trupul și Sângele Domnului, după ce mai înainte a

pus în sfântul Potir părticica de Agneț cu literele IS (us) și a turnat puțină apă caldă, care închipuiește «**căldura credinței plină de Duhul Sfânt**». Dacă slujesc mai mulți preoți, ei își cer iertare unii dela alții, înainte de a se împărtăși și se gândesc la înțelesul cuvintelor: «**Hristos în mijlocul nostru!**», la care fiecare a răspuns: «**Este și va fi!**». Ce cuvinte înălțătoare! La înțelesul lor trebuie să se gândească toți credincioșii, căci Hristos este acum de față și-i chiamă pe toți să se împărtășească, spre viața cea veșnică, cu Trupul și Sâangele Său. Căci chiar El, prin glasul preotului, le-a adresat strigarea: «**Sfintele, Sfinților!**», zicându-le: **Sfintele Taine, adică Trupul și Sâangele Meu, se dau acum spre împărtășire sfinților**, adică tuturor creștinilor curăți de păcate prin taina mărturisirii sau spovedaniei. Unde mai sunt acum creștinii de altă dată, care duceau viață sfântă și se puteau împărtăși cu vrednicie ori de câte ori se săvârșea sfânta Liturghie? Căci ce puțini sunt astăzi aceia care, după ce preotul potrivește Sfintele Taine pentru împărtășirea credinciosilor și rostește din ușile împărătești: «**Cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste vă apropiăți!**», se pot aprobia fără osândă de sfântul altar, ca să se sfîntească gustând din Cina Domnului! și ce trist este să vezi că uneori nu răspunde nici un credincios la chemarea preotului spre sfânta Impărtășanie, iar sfântul Potir se înapoiază neatins în altar, chiar înainte de a începe cântarea: «**Bine cuvântat este cel ce vine întru numele Domnului, Dumnezeu este Domnul și s'a arătat nouă!**».

Când sfârșește această cântare de biruință, preotul caută iarăși spre credincioși, le arată sfântul Potir, în care se află dumnezeieștile Taine și-i binecuvintează zicând: «**Mântuiește, Dumnezeule, poporul Tău și binecuvintează moștenirea Ta**» (Ps. 27, 12), iar credinciosii răspund împreună cu cântărețul, zicând: «**Văzut-am lumina cea adevărată, primit-am Duhul cel ceresc, aflat-am credința cea adevărată nedespărțitei Sfintei Treimi închinându-ne, că aceasta ne-a mântuit pre noi**». Apoi pune Sfintele Taine pe sfânta Masă și le tămâiază de trei ori, rostind în soaptă: «**Inaltește peste ceruri, Dumnezeule, și peste tot pământul slava Ta!**». După aceasta, ridicându-le cu evlavie, zice iarăși în taină: «**Binecuvântat este Dumnezeul nostru**» și, înălțându-le, le arată pentru cea din urmă oară poporului, glăsuind: «**Totdea-**

una, acum și pururea și în vecii vecilor». Și îndată le duce la proscomidie, iar cântăreții citesc sau cântă imnul: «**Să se umple gurile noastre de lauda Ta, Doamne, ca să cântăm mărirea Ta, că ne-ai învrednicit pe noi a ne împărtăși cu sfintele, dumnezeieștile, nemuritoarele, prea curatele și de viață făcătoarele Tale Taine; întărește-ne pre noi întru sfințenia Ta; toată ziua să ne învățăm dreptatea Ta, Aliluia, Aliluia, Aliluia!**». Apoi preotul — de nu este diacon — rostește ectenia pentru cei ce s-au împărtășit, ca și pentru ceilalți, și strânge după rânduială Sfântul Antimis, rostind apoi încheierea: «**Că Tu ești sfințirea noastră și Tie slavă înălțăm....**» și făcând deasupra lui iarăși semnul crucii cu Sfânta Evanghelie, ca și la începutul Liturghiei celor chemați. Să învățăm din aceasta că și noi să ne facem semnul sfintei cruci ori de câte ori începem sau isprăvим un lucru.

Cu aceasta slujba sfintei Liturghii s'a apropiat de sfârșit. Preotul așeză deci Evanghelia pe sfântul Antimis și zice: «**Cu pace, să ieşim!**». Apoi vine în mijlocul bisericii și citește rugăciunea amvonului: «**Cel ce binecuvintezi pre cei ce te binecuvintează, Doamne, și sfințești pre cei ce nădăjduiesc întru Tine...**», rugăciune pe care un patriarch sfânt (Gherman al Constantino-polului, mort la anul 740), a numit-o cu drept cuvânt «sigiliu», rezumat și sfârșit al sfintei Liturghii». Iar drept credincioșii, ca o revărsare de bucurie pentru darurile primite, cântă de trei ori cântarea psalmistului David, zicând: «**Fie numele Domnului binecuvântat, de acum și până în veac!**» (Ps. 112, 2).

Acum preotul intră în altar. Când se termină cântarea lui David proorocul, el vine în ușile împărătești, binecuvintează cu mâna dreaptă credincioșii și zice: «**Binecuvântarea Domnului peste voi cu al Său dar și cu a Sa iubire de oameni, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor**». Aceasta este binecuvântarea de despărțire și închipuie pogorîrea Duhului Sfânt peste Apostoli. Apoi preotul face încheierea slujbei, rostind **otpustul sau apolisul**, adică rugăciunea finală prin care dă slavă lui Iisus Hristos că l-a învrednicit să împlinească încă odată sfânta Sa poruncă, aducând tainica și cereasca Sa jertfă pentru pomenirea Sa și pentru sfințirea credincioșilor. Cuprinsul otpustului sau apolisului este următorul: «**Hristos, adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Prea Curatei Maicii Sale, ale slăvitorilor și întru tot lăudaților Săi Apostoli, ale Sfântului Ioan Gură**

de Aur, a cărui Liturghie s'a săvârșit (Vasile cel Mare sau Grigore Dialogul, de se săvâršește Liturghia lor) a sfântului (.....) a cărui pomenire s'a prăznuit și pentru rugăciunile tuturor Sfinților Săi, să ne miluiască și să ne mânduiască pre noi ca un bun și iubitor de oameni, acum și pururea și în vecii vecilor. La aceasta, cei de față răspund «Amin», iar preotul închide sfântul Altar și zice: **«Pentru rugăciunile Sfinților Părinților noștri, Doamne Iisuse Hristose, Dumnezeul nostru, mânduieste-ne pre noi!».**

Cu aceasta, slujba sfintei Liturghii s'a sfârșit. Credincioșii se închină cu evlavie, înțelegând că închiderea ușilor sfântului altar simbolizează închiderea ușilor împărăției cerurilor, după care nu mai este vreme de pocăință. După ce se miruiesc și primesc **anafora**, adică pâinea binecuvântată în cinstea Maicii Domnului, rămasă din prescurile aduse pentru pregătirea sfintei Impărtășanii, credincioșii ies din biserică purtând în suflet **mângâierea** harului divin, care se dă celor ce iau parte cu evlavie la săvârșirea sfintei Liturghii. Numai preotul mai zăbovește o vreme în sfântul altar, pentru a consuma toată cereasca jertfă euharistică și a împlini rânduiala rugăciunilor de după sfânta Impărtășanie.

Cu aceasta, am terminat tâlcuirea pe scurt a sfintei Liturghii. Mulțumesc bunului Dumnezeu că mi-a ajutat să împlinesc acest lucru, pe care de mult râvneam să-l fac, spre folosul închinătorilor acestei sfinte biserici, poporeni de toate vîrstele. Rog pe Domnul nostru Iisus Hristos și pe Prea Curata Sa Maică, să facă roditoare cuvintele mele, pentru ca, de acum înainte, să luăm parte cu mai multă dragoste, pricepere și vrednicie la slujba sfintei Liturghii. Așa să ne ajute Dumnezeu și Maica Domnului. **Amin.**

Diaconul N. I. NICOLAESCU
Rectorul Institutului Teologic din București

INCA UN FENOMEN DE PSEUDO-TEOFANIE.

Frații preoți vor fi luat cunoștință până acum de fenomele de falsă teofanie, fie dela cursurile de îndrumare misionară a preoților, fie din studiul P. C. Preot Profesor Petru Rezuș: «Criteriile revelației divine și combaterea falselor teofanii», publicat în Nr. 5-6 din «Studii Teologice» din anul 1949, unde cei care n'au fost chemați și n'au urmat încă la cursuri, pot găsi toate elementele necesare la descoperirea cazurilor de mistificarea religiei creștine și pot găsi, de asemenea, și metodele de combatere a lor și de profilaxie a enoriașilor.

Nu mai este pentru nimeni de dovedit, cred, cât rău a cășunat Bisericii noastre cultivarea și încurajarea acestor manifestații morbide, crescute parazitar pe trupul ei. Este fapt constatat că unii frați preoți au încurajat și au favorizat apariția și creșterea lor fie din neștiință, fie din rea credință, fie din socotință că s'ar desvolta religiozitatea în popor, fie, ceea ce este și mai grav, că au urmărit anumite câștiguri materiale.

Imi îndeplinesc o datorie față de Biserica Ortodoxă și de învățătura ei, demascând încă un caz de falsă teofanie, pentru luminarea slujitorilor acestei biserici și prin ei a tuturor credinciosilor ortodocși.

Am avut de cercetat cazul de teofanie, ivit în parohia Slobozia-Trăsnitu din Județul Teleorman, în luna Octombrie 1949. Ce se întâmplase? Un număr însemnat de credincioși au făcut cerere către Sf. Mitropolie a Ungro-Vlahiei ca să li se aprobe zidirea unei capele în această parohie, arătând că au la dispoziție tot materialul necesar și că deja au și turnat la temelia acestei capele 4000 kgr. ciment cu beton armat. S'a cerut avisul serviciului tehnic, iar arhitectul a referat să se ceară raport dela Protoieria respectivă, cu îndeplinirea tuturor formalităților din Statut și regulament. Deabia în urma raportului Protoiereului dela Slăvești-Teleorman s'a observat că acolo este

vorba de un caz mai serios și mai grav. Ridicarea acestei capele nu era cerută nici de enoriașii parohiei, nici de preot, ci de un grup de credincioși din gruparea «Oastea Domnului», care grupare ținea adunări religioase cu mulți ani în urmă, în fiecare Joi seara până Vineri dimineața și care aparțineau la peste 12 comune din județele: Teleorman, Vlașca, Argeș și Dâmbovița.

Pentru care motiv se adunau ei în Slobozia-Trăsnitu? Pentru că aci se iviseră trei însi care au avut vedenii și cărora, prețind ei că le-au grăit glasuri cerești.

Primul a fost un oarecare Dumitru Mocanu din Purcăreni-Teleorman. Acesta pretindea să fi avut o vedenie potrivit căreia i s'a poruncit să propovăduiască lumii pocăința și totodată să se ridice acolo în comună o cruce de șase metri, o troiță și o tribună. Acestea se petreceau prin anii 1935—1937, adică imediat după întâmplările dela Maglavit și, se pare, ca o imitație a cazului «Petrache Lupu». După informațiunile date de preotul Grigorie Rădoi, care a procedat cu prudență și cu tact, cazul s'a lichidat încetul cu încetul, deși luase oarecare proporții. S'a dovedit că Dumitru Mocanu era bolnav pe atunci de pelagră.

Al doilea caz este acela al bătrânei Vasilica I. Călină, din Slobozia-Trăsnitu, văduvă de multă vreme, în vîrstă de peste 70 de ani. Aceasta a luat și ea parte multă vreme la adunările religioase ale «Oastei Domnului», care se țineau pe locul arătat de Dumitru Mocanu, unde între timp s'a ridicat mai multe cruci. A avut dese stări de misticism în care, declară ea, îi grăiește Maica Domnului, «Măicuța», cum o numește ea, și poruncește să spună lumii să se pocăiască și să împlinească ceea ce a spus lui Dumitru Mocanu, adică să ridice cruci. În adevăr, pe acest loc se găsesc acum 39 cruci de lemn, de mărimi diferite, precum și două cruci de piatră. Locul este afară din sat, pe un dâmb de deal, cu oarecare perspectivă pe valea Teleormanului. Impresionați de concordanța dintre cei doi, credincioșii din comunele învecinate au început să viziteze locul acesta și a luat naștere o grupare religioasă, s'a ținut adunări, au format un comitet conducător, au ridicat acolo o casă de rugăciune provizorie, iar în ultimii ani au conceput planul ridicării unei capele, unei biserici. Dacă bătrâna Vasilica I. Călină s-ar

fi oprit la primele sale vizitări, poate ar fi fost cazul de a se socoti drept o stare de misticism obișnuit. Dacă preotul Nicolae Voicescu ar fi intervenit în chip hotărît și ar fi sfătuit și condus această femeie, nu ar fi fost nimic extraordinar. Starea ei putea în orice moment să fie canalizată pe făgașul religiozității în sănul Bisericii. Pentru care motiv însă, nu știm de ce preotul local a rămas impasibil și a lăsat un an de-a-rândul în parohia lui să aibă loc adunări creștine, noaptea, fără controlul, supravegherea sau conducerea sa. Membrii din comitet au declarat că preotul N. Voicescu nu i-a oprit nici să se adune și nici să ridice capela acolo, fapt atestat și de preot. Fenomenul acesta religios a luat proporții și forme care l-au compromis și iată de ce. Bătrâna Vasilica I. Călina a început să spună că Maica Domnului i-a grăbit ei în vis și i-a poruncit să se execute anumite lucrări. De exemplu, i-a poruncit să meargă în comuna Recea, Jud. Argeș, și să spună învățătorului Alboteanu și locitorului Zamfir Arsenie să aducă pentru capela ce se va zidi în Slobozia-Trăsnitu crucea cu răstignirea Domnului. În alte vizuri, declară ea, Maica Domnului i-a precizat numele altor persoane, din anumite comune, care să aducă anumite obiecte de cult, icoane, cruci, candele și chiar să ajute cu ciment și materiale la ridicarea capelei. A doua zi pornea la drum și aducea la cunoștință celor persoane mesajul primit de ea în vis. Mai mult încă: unul dintre membrii aceluiași comitet, anume Moș Dumitru Tudorică, venea dimineață la bătrâna Vasilica, o întreba ce porunci a primit și... pentru a nu se uita numele celor visați, el le nota pe un carnetel cu creionul.

Aceasta poate să ducă pe oricine la concluzia că la mijloc era un aranjament între bătrâna deosebită și membrii comitetului de altă parte. Bătrâna Vasilica este o femeie prea simplă, prea naivă și prea credulă, încât ușor a putut fi condusă de oricine.

Aici intervine o a treia persoană din Slobozia-Trăsnitu: bătrânul Zaharia Constantinescu, președintele comitetului de ridicare a capelei, președintele adunărilor de acolo și regizorul lucrărilor.

După declarațiile sale, Zaharia Constantinescu, originar din orașul Găești, jud. Dâmbovița, unde are casă, gospodărie, soție și doi copii, (pe care însă i-a părăsit de mult) a fost cândva greu

bolnav. A avut și el, prin 1945, un vis care l-a impresionat profund și l-a determinat să lucreze de atunci în această direcție. Un călugăr i s'a arătat în vis, nu odată ci de mai multe ori, i-a poruncit să vină și el în Slobozia-Trăsnitu și să ridice aci un lăcaș de rugăciune. Dacă nu va face aceasta, să știe că va fi lovit iarăși de o boală grea.

A vorbit aici, a luat contact cu credincioșii care se adunau de mai multă vreme săptămânal și se rugau la locul arătărilor, a intocmit cu ei un comitet, a fost ales președinte și din 1945 până în 1949 au strâns o mulțime de obiecte și materiale pentru capelă: 4000 kg. ciment, fier pentru beton, 10 metri cubi de cherestea de brad, var; au fabricat 6000 cărămizi, au primit ori au colectat 90 de icoane, sfeșnice, candele, 50-60 prosoape, 30 pături, diferite macaturi, etc., pe care le-au depozitat în casa de rugăciune deja construită tot pe acel loc; toate acestea adunate dela creștinii ortodocși mai evlazioși de prin comunele: Slobozia-Trăsnitu, Râca, Purcăreni, Surdulești, Zâmbreasca, Tătărăștii de Sus și de Jos, jud. Teleorman, Izvorul de Sus și de Jos, Recea, Jud. Argeș, Fierbinți, Ștefan cel Mare, Negreni, Jud. Vlașca, Vișina, Răscăeti, Jud. Dâmbovița și chiar din Rucăr, Județul Muscel. Multă creștină dădeau cereale, care erau duse la Rucăr și pe ele se lua în schimb scândură. Zaharia Constantinescu era cel care colinda peste tot, cel care cunoștea pe cei mai evlazioși credincioși precum și pe preoții respectivi. Este ușor de stabilit o legătură între el și ceilalți membri ai comitetului și Vasilica I. Călina.

Pretinsele teofanii și porunci înfățișate de ea ca venite dela Maica Domnului nu mai sunt decât un aranjament și o socoteală ticlită și pusă la cale între dânsii.

Fenomenul acesta dela Slobozia-Trăsnitu prezintă însă și o altă față cu consecințe tot atât de grave. Intre actele dela dosar există și un proces verbal, semnat de membrii comitetului pentru construirea capelei, în care se specifică hotărît și clar că în adunările lor să nu dea voie nimănuia să predice după Sf. Scriptură, decât numai atunci când acea persoană va fi examinată de comitet, care va constata că are cunoștințele cerute.

Prin urmare, acest comitet își asumă dreptul și prerogative de conducător cu depline puteri, ca o ierarhie, cu drept de învățător, auto-decretându-se și stabilind norme în comunitatea lor.

Dacă adăugăm la aceasta și faptul că unul dintre membrii comitetului, anume Dumitru Tudorică, îndeplinea rolul de conductor la aceste adunări; că aşa cum ne-a declarat preotul N. Voicescu, moș Dumitru Tudorică dădea binecuvântare, rostea ectenii; acolo se colectau sume de bani fără nici un fel de registre și fără control, ne putem da seama de proporțiile ce ar fi luat această mișcare necontrolată.

Nu este fără importanță o informație confidențială, pe care am căpătat-o dela o persoană cu răspundere oficială în Eparhie, relativ la bătrânul Zaharia Constantinescu. Acesta a activat multă vreme în gruparea «Oastea Domnului»; a stat un timp oarecare sub influența și în serviciul secției Tudoriștilor; a umblat cu pantahuze pentru construirile de biserici mult timp, ceea ce denotă că și-a făcut din aceasta o meserie; umblă de colo, colo, și, în deosebi pe unde află cazuri de teofanii. Are o experiență îndelungată, umblă cu înfățișare evlavioasă, foarte modest îmbrăcat, vorbește cu îndemânare despre problemele religioase și stăruie în chip deosebit asupra misiunii sale pe care o are direct dela Dumnezeu. Cu aceasta el îsbutește să exercite o influență deosebită asupra credincioșilor, determinându-i să doneze sume de bani, obiecte, materiale, etc. Este foarte probabil ca acest bătrân, un maniac în felul său, să tragă și anumite foloase de pe urma acestor colectări, pentru care el n'a vrut să dea socoteală nimănui.

Ce concluzii se pot trage din acest fenomen descris mai sus?

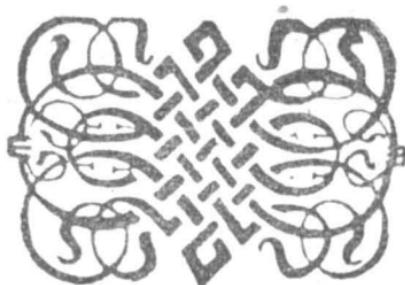
Mișcarea religioasă dela Slobozia-Trăsnitu s'a constituit și a activat în chip parazitar pe trupul Bisericii Ortodoxe Române. Ea a evoluat și a luat forme care vatămă vieții morale creștine, atât pentru biserică locală și cele din împrejurimi, cât și întregii Biserici. Autoritatea bisericească este mereu asaltată de nenumărate cereri în care semnatarii credincioși dela adunările de acolo cer să fie lăsați liberi să-și ridice capelă sau paraclis, cu toate că în majoritate, acești semnatari nu sunt din parohia respectivă. Mișcarea aceasta are obârșia în cele trei cazuri de teofanii, care în realitate nu sunt decât niște false tofanii, ca să nu le numim altfel. Mișcarea a intrat acum în fază de stingere și nu a turburat prea mult viața religioasă a enorilor din împrejurimi. Promotorii mișcării, pseudo-vizionarii dela Slobozia-Trăsnitu sunt oameni simpli, fără nici un fel de aptitudini de

viață religioasă mai frecventă. Ei nu sunt decât niște maniaci religioși, cari nu urmăreau altceva decât să realizeze și ei ceva similar cu Petrache Lupu. Doi din ei au fost realmente bolnavi. Ei nici nu cunosc bine doctrina Bisericii noastre Ortodoxe.

Încă o concluzie, care privește direct pe preotul din localitate, dar care poate fi normativă în viitor și altor preoți, acolo unde s-ar ivi fenomene asemănătoare. Sunt datori să lămurească pe enoriași asupra prevederilor din Constituție, din Legea Cultelor și din ordinele Bisericii că ori ce activitate religioasă nu se mai poate desfășura decât în interiorul lăcașurilor de cult și sub directa conducere a preoților. Sunt datori să lămurească pe credincioși asupră dreptei credințe și asupră religiunii creștine. Nu le este îngăduit preoților să aibă atitudine de neglijență și de impasibilitate, așa cum s'a dovedit preotul din Slobozia. Trăsnitu și nici atitudinea de încurajare a aceluia fenomen, dovedită de preoții din comunele amintite, ci dimpotrivă au datoria de a vădi falsitatea și netemeinicia lor.

Prooroci mincinoși s-au ivit în toate timpurile în Biserica lui Hristos, tocmai pentru a fi dovediți cei tari în credință. Vai de acei prin care vine smintea!

Preot Dr. Virgil Godeanu

SPRE UNITATE ORTODOXA *).

Anul trecut s'a pecetluit în sfârșit fericitul eveniment al reunirii fraților din ambele strane, după o separație îndelungată de 250 de ani, fapt care, judecat în ansamblul problemei și nu după o individuală apreciere, aduce cu sine cea mai fundamentală contribuție la unitatea Bisericii și pacificarea sufletelor.

De fapt, sub ocrotirea Ortodoxiei, nimeni nu a fost indemnăt la vrajbă, nimeni nu a fost purtat pe aripile încordării inutile, nimeni nu a fost indemnăt să părăsească legătura sa cu poporul și năzuințele lui. De aceea, după «descoperirea» Ortodoxiei și în Apus, ca o forță creștină de autentică apostolie, ea a început să fie căutată cu nesaț de aceia care știau să aprecieze o învățătură ortodoxă, spre a se pune sub ocrotirea ei.

Firește, cel mai de seamă eveniment în această revenire, generală la Ortodoxie, este gestul Ucraininilor din U.R.S.S., care în Martie 1946, deci după trecere de 350 de ani dela o separare nencocită și forțată, s'au văzut iarăși încadrați pe deplin în Biserica Ortodoxă, în unitatea bisericească inițială. Prin aceste două fapte, de înaltă înțelegere și dragoste, însemnând însă totodată și un răspuns conștient la drastica acțiune de catolicizare din Croația fascistă, când, între 1941—43 au fost omorâți aproape un milion de Sârbi ortodocși, ca să treacă vreo 350.000 din ei sub ascultarea papei — se lichidează în trăsături generale însăși Uniația. Într'adăvăr, din numărul de aproape 7 milioane de uniți dintre ortodocși, vreo 6,2 milioane au și revenit de formă și de fapt, lămurindu-se asupra urmărilor pozitive și favorabile, căre decurg din unitatea lor cu Ortodoxia.

Dar, Biserica Ortodoxă a fost căutată și mai înainte, în acest secol, înțelegându-se de către mulți valoarea învățăturii ei, cât și superioritatea moral-socială a raporturilor ei cu autoritatea de Stat.

*) Articol tipărit în *Telegraful Român*, nr. 1—2 din 1950.

Astfel, din 1922, Episcopul Dcsoftei din Munkacevo, din Subcarpatia, poate cu satisfacție înregistra revenirea unui număr de vreo 100.000 de uniți la Ortodoxie. În 1926, numeroși uniți din Galitia, dela Przemysl, Drohobycz și alte localități, își manifestă liber sentimentele lor de revenire, iar însuși Arhiepiscopul unit Andrei Septicki, dela Lwow, mitropolitul uniților, înțelegând în 1942 ce înseamnă o dihonie confesională între frați, se declară gata de a recunoaște drept superior pe Mitropolitul ortodox dela Kiew. În România, străduințele de revenire se manifestă mai insistent în 1938, dar sunt abandonate, după o vizită a ierarhiei unite române la Vatican, în Februarie 1940.

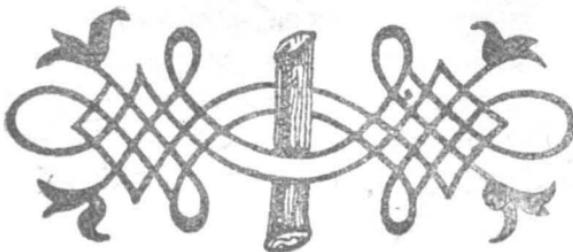
De altă parte, străduințele de întărire a uniției, promovate dela Roma papală și în special de către Episcopul Michel d'Herbigny în U.R.S.S., în 1925, și ale episcopului Bucys din America, Franța și Răsăritul ortodox, între 1926 și 1938, se sfârșesc cu un eșec general, căci în afară de câteva cazuri izolate și interesante, pretutindeni întâmpină rezistența unitară a ortodocșilor. Dar ele au avut și alte urmări, tot favorabile Ortodoxiei. Astfel, în 1938, Rutenii uniți din U. S. A., în număr de vreo 75.000, declară revenirea lor la Ortodoxie, dându-și bine seama de situația lor confesională echivocă; iar dacă în 1944, episcopul Nicolae Avtomonov organizează în München un centru uniat, apoi el este excomunicat de Patriarhul Alexei al Moscovei și totodată este desavuat din partea Vaticanului, fiind descoperit drept înselător. Si în Orientul Asiatic, Ortodoxia se bucură de atențione. Astfel, în Siria, unde sub protectoratul colonial francez mulți ortodocși erau siliți să treacă la uniția melkită, declararea independenței politice în 1945, a însemnat totodată și revenirea la Ortodoxie. Dar nu nunțai atât. Până și dintre vechii eterodocși orientali, mulți caută din nou unitatea în adevărată Ortodoxie. Astfel, 20.000 de Nestorieni din Persia revin în 1898, la Biserica Ortodoxă, cerând scutul ei, iar faptul că în 1930, Mitropolitul Mar Ivanian al Iacobitilor din India este atras la uniție, îi determină pe ceilalți Chiriarhi, în frunte cu catolicosul Mar Vasilie II și pe credincioși să ceară Patriarhului Ortodox din Ierusalim primirea lor în ţările Bisericii Ortodoxe. După spusa catolicosului, numărul credincioșilor din Travancore, în India, care vor să revină, se urcă până la cifra de o jumătate milion de suflete. Alte zeci de mii de foști monofiziți, din Ceylon,

revin. În fine, în timpul din urmă, dacă înființarea Republicii Populare Chineze înseamnă sistarea misionarismului papal și protestant pentru poziția lor capitalistă, misiunea ortodoxă este reorganizată de Patriarhul Alexei încă din 1947.

Prin urmare, se poate constata ușor că toți credincioșii uniați, când găsesc prilejul potrivit să-și arate simțămintele lor reale, părăsesc legătura lor oportună cu Roma papală, spre a reveni cu multă însuflețire la unitatea ortodoxă.

Iată bucuria și satisfacția noastră.

Prof. M. Seșan

RECENZII

NICOLAE MITROPOLITUL KRUTIȚKI, *CUVÂNTARI BISERICESTI*, traduse din limba rusă de Preotul Niculae M. Popescu, București (Editura Institutului Biblic și de Misiune), 1949, p. 176.

Ne bucurăm din toată inima, văzând că reluarea legăturilor între Biserica Ortodoxă Rusă și Biserica Ortodoxă Română nu s'a oprit numai la vizitele oficiale între conducătorii acestor două Biserici. Vedem că se urmărește adâncirea acestei frățești și înțelegătoare dragoste în cugetul adânc al credincioșilor, pentru ca spiritul unitar ortodox să fie refăcut prin înțelegerea unanimă a popoarelor ortodoxe. Se realizează astfel acel spirit de adevărată ecumenicitate ortodoxă, care a fost totdeauna între poporul nostru și poporul rus.

Așa înțelegem inițiativa pe care a luat-o Institutul Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, când a hotărît să tipărească în românește lucrarea: Cuvântări bisericești a I. P. S. Nicolae Krutîtki.

I. P. S. Patriarh Justinian, cerând autorului îngăduința tipăririi în românește a acestor cuvântări, s'a gândit la clerul nostru, căruia să-i pună la indemână un prețios material omiletic și pastoral. Desigur, că acest gând cuprinde pe altele mai îndepărtate, și anume: citirea unei asemenea cărți de către preoți și de către mulți credincioși ai Bisericii noastre, va stabili legături de înțelegere adâncă între cele două popoare, prin cunoaștere reciprocă, implinind același rol pe care l-au avut în trecutul Ortodoxiei, operele de valoare ale Sfinților Părinți, ce treceau dela popor la popor și serveau ca hrana sufletească pentru toți credincioșii, păstrând unitatea credinței. Dela Constantinopol și muntele Athos au plecat în vremurile trecute, cuvântările Sf. Ioan Gură-de-Aur, Grigorie Teologul, Vasilie cel Mare, Efrem Sirul și ale altor Părinți, mari cuvântători și teologi, așa cum au cerut-o nevoie comune sufletești ale popoarelor ortodoxe.

Așa dar, traducerea Cuvântărilor bisericești ale I. P. S.

Mitropolit Nicolae Krutițki împlinește această nevoie de cunoaștere, adâncire și trăire împreună de către popoarele ortodoxe, a marilor adevăruri de credință comună.

Cititorul creștin care va începe să citească această carte, să nu aleagă numai unele fragmente. Cartea are o unitate interioară, tratând marea problemă a sufletului în fața veșniciei și ne călăuzește pe toate cărările ce duc la mântuirea lui. De aceea am putea numi aceste cuvântări bisericesti: călăuza creștinului pe calea mântuirii sufletului.

Vom arăta aci ideile principale ale acestei cărți, fără să lipsim pe cineva de cunoașterea întregiei lucrări, ci, dimpotrivă, să-l prevenim pe cititor asupra valorii întregului cuprins. Iată, pe scurt, cum se desfășoară aceste idei:

Omul se găsește în mijlocul întregiei firi creiate de Dumnezeu, care, prin măreția, frumusețea și armonia ei, îi vorbește de Creatorul său și de legile puse cu înțelepciune, în toată această orânduire. «Toamna» (pp. 1—8) este un adevărat comentar, plin de frumusețe și de profunzime, la cuvintele psalmistului: «Cerurile spun mărireia lui Dumnezeu și facerea mâinilor Lui vestește tăria». Privind cerul înstelat, atâtea suflete religioase s'au închinat lui Dumnezeu, contemplând frumusețea și armonia întregiei firi. Sufletul omului se deschide văzând cum se nasc frumusețile primăverii, cum se coc fructele verii și cum toamna se închide frunzișul, pentru ca să se aștearnă iarna. Anotimpurile vietii sunt ca și anotimpurile anului, iar între toate, toainna ne face să gândim astfel: «Viața fiecăruia dintre noi, care suntem creștini ortodoci, trebuie să fie în toamna ei asemenea pomului acoperit de belșugul roadelor ce înfloresc primăvara, iar toamna sunt gata de cules. Fiecare dintre noi trebuie să lucreze pământul sufletului său, să culeagă de pe el roadele duhovnicești ale rugăciunii fierbinți, pentru ca rugăciunea să fie pentru el o dulce trebuință, o bucurie a sufletului, cum este aerul pentru plămâni și hrana pentru trup» (p.3). **Însă mai mult decât întrreaga fire, însuși sufletul omului, frântură din Dumnezeu însuși, se sbate neliniștit în fața vietii omenești, care se deschide ca florile și dispare toamna, din fața ochilor noștri, ca frunzele de pe pom, și astfel omul, adânc turburat, «caută să deslege întrebarea: oare este viață după moarte?, iar dacă este, atunci ce-l așteaptă pe om dincolo de hotarele morții văzute, dincolo**

de mormânt? Se silește această minte omenească, ea singură, să ridice perdeaua de pe taina morții, și se istovește neputincioasă. Iar iscoditorul cuget își pune întrebarea: oare toate gandurile mele, dorințele, simțăminte, pornirile frumoase, întreaga mea viață de până acum, toate acestea mor odată cu moartea trupului, pentru totdeauna?» (p. 10).

Nu e așa că asemenea gânduri ne amintesc neliniștea și turburarea lui Hamlet? Pe când Hamlet, necreștin, rămâne unicuit cu sufletul bolnav de nehotărire, creștinul cunoaște adevăratul său destin, căci Domnul Iisus Hristos a spus omului, prin graiul Său dumnezeiesc: «nu, tu n'ai să mori. Toate gândurile tale, dorințele și părerile libere ale inimii tale, alcătuiesc nemuritorul tău suflet; Eu am suflat în omul cel dintâi, la facerea lui; Eu îl dau fiecărui om la nașterea lui; Eu l-am menit să aibă viață veșnică; nu va muri sufletul tău niciodată. Iubirea de viață omului, chiar simțul lui de păstrarea vieții, totul și toate sunt mărturii că sufletul omenesc are veșnică viață nemuritoare, acest neînșelător simț este tot atât de adevărat ca și celelalte simțuri așezate în însăși firea omului».

«O, ce muzică dumnezeiască, ce armonie cerească răsare din aceste cuvinte neprețuite ale luminii noastre dumnezeiești: cela ce crede în Mine are viață veșnică» (Ioan 3, 36) (p. 11).

Pe când asemenea întrebări au dus atâtea suflete la îndoială și la suferințe, creștinul cunoaște adevărul și este fericit: «viața pământească este treapta spre viață veșnică, este calea de pregătire pentru viață ce nu cunoaște sfârșit. Lumina cuvântului dumnezeiesc, care ne-a desvelit taina morții, ne-a luminat și tâinele acelor bucurii ce ne așteaptă în viitoarea cetate nefăcută de mâna, a Ierusalimului Ceresc» (pp. 11-12).

In această viață pământească, omul este împovărat de multe suferințe: nenorociri, boli, nefericiri, lipsuri, pagube. «Domnul, îngăduindu-le, caută să ne aducă aminte de El, să ne cheme la El, să ne apropie de El, bătând la ușa inimii noastre; dorește să ne lege de El» (p. 13).

Oare nu ne fac asemenea cuvinte, să ne aducem aminte de neliniștea Fericitului Augustin, când se rugă astfel: «Ne-ai făcut, Doamne, după chipul Tău și nefericită este inima noastră până ce se odihnește în Tine».

Adevărata și sigura pace a fost dată omului de Domnul

Hristos, «căci pacea lui Hristos este una din însușirile Impărației lui Dumnezeu și ea viețiește acolo unde se află și Imperația lui Dumnezeu; în lanțul nostru, în mina noastră, în fiecare suflet cu adevarat creștin» (p. 17). Această pace a lui Hristos înseamnă împăcarea cugetelor apasate de păcate; ușurarea de toate apăsările vieții; ștergerea tuturor lacrimilor de durere.

Suterința urăște sunetul omului. Pacea îl înfrumusețează și ei privește astfel numai spre ceea ce este frumos, spre Hristos pe Cruce, ascultând chemarea la care îl luminează cinea spre tericula veșnică: «Iecarui creștin îl este dat, în clipele cele mai bune ale vieții lui Hristos, să prezinta în adâncul sufletului său această trumuseje și fericire a vieții veșnice, frumuseje nerăcută de mâna omenească și nematerială a veșnicului nostru locaș, care este prea frumos în Ierusalimul Cereș. În fiecare suflet urăște năzuința înrăutățită către înfrumusețarea nemuritorului său suflet, aleanul după lăcașul nostru cel cereș, căutarea lui Dumnezeu de el (p. 24). Să ne pregătim haina de nuntă pentru părtășia la veșnicul ospăt cereș. Să pregătim din faptele iubirii și ale răbdării noastre, din curăție și din blândețe (p. 26).

Pentru aceasta să luăm jugul Domnului, care este bun, fiind vorba de sarcina împlinirii voiei Sale în viața pământească a fiecărui dintre noi (p. 27).

Omul, căzut în păcat, nu poate să se ridice singur din nehorocirea în care a căzut, însă harul lui Dumnezeu, încredințat și păstrat în Biserica Fiului Său, îl ajută (pp. 32—36).

Atunci se întâmplă o adevărată minune: «pe unii acest har îl păzește să nu cadă în păcat. La alții harul bate la ușa înimii lor, iar pe alții îl oprește pe marginea prăpustiei» (p. 36). Sufletul omului însetează mai mult de adevăr și sfîrșenie decât flămânzește trupul (pag. 40), căci sufletul caută veșnic, purtând în sine chipul și asemănarea lui Dumnezeu, să ajungă la această asemănare (pp. 40, 41, 68).

Astfel, putem privi liniștiți la sfârșitul vieții noastre, când ne așteaptă brațele larg deschise ale Părintelui Cereș (p. 47).

Oamenii având pe Dumnezeu ca Tată, ei sună egali, ne mai fiind decât fii și frați (pp. 56, 63), alcătuind o familie dumnezaică. Fie ca oricare dintre noi să-și dea seama cu puterea sufletului său de neasemănata fericire că face parte din această

familie dumnezeiască, unde oricine are în Domnul pe Tatăl său Cereșc. Așa dar, ca să faci parte din această mare familie, trebuie numai un singur lucru, de care vorbește acelaș Apostol: trebuie să ne unim unuī cu altul într'o singură familie, un Domn, o credință, un botez (Ef. 4, 5). Prin Taina Botezului, noi toți intrăm în grădina Sfintei Biserici și ajungem mădulare ale acestei familii (p. 62).

Noi ne recunoaștem frați și prin aspirațiunile comune ale sufletelor. Atunci când păcatuiește, orice suflet omenesc caută să iasă la lumină: «Cum fiecare dintre noi năzuiește să iasă vara din oraș, la țară, ca să-și curățească cu aer curat plămânilii de praful și fumul orașului, tot așa sufletul își caută aer curat și proaspăt» (p. 68). Astfel, păcatul aduce căință, deși este o luptă grea, deoarece păcatele se nasc unele din altele. Însă, tot așa și virtuțile creștine «sunt legate nedespărțit între ele, alcătuind un lanț de aur. Cine se învață cu o virtute, câștigă o însușire bună și odată cu ea mai dobândește încă una... Virtuțile creștine sunt ca o scară, ale cărei trepte alcătuiesc un întreg. Un lanț la fel fac între ele și păcatele, numai că, firește, nu de aur, ci de patimi. Toate păcatele se leagă prin firea lor între ele: unul aduce după el, neapărat, pe altul. Ca șerpii se târasc păcatele unul după altul, în inima omului» (pp. 72, 73).

De aceea e mai bine să nu cădem în păcat, ci să luptăm ca niște ostași. Impotriva dușmanului nostru — păcatul —, armele cu care luptăm sunt: credința, nădejdea și dragostea, peste care se revarsă sabia Duhului (pp. 164—171). Apărătoarea vieții noastre este Biserica. «Ea este maica noastră, care ne cuprinde strâns și drăgătos în brațele ei de maică, întocmai cum pasărea își acopere și-și încalzește puii cu aripile» (p. 104). Așa cum maica noastră ne-a născut trupește, Biserica ne-a născut sufletește. Și cum mama se îngrijește mai mult de copilul cel slabă-nog sau bolnav, așa privește și spre cei căzuți în păcat. «Pe căzuții în păcate, Biserica îi cheamă la pocăință; ea trezește gresitul cuget adormit; pe păcătoșii pocaiți îi apără de tristețe și îi desnădejde, așezând în ei nădejdea în îndurarea lui Dumnezeu... Sfânta Biserică nu-și uită niciodată de copiii săi cei rătăciți sau căzuți; zilnic ea se roagă ca Domnul să cumințească pe toți cei rătăciți și să-i strângă pe toți în sânul Bisericii drept-credincioase (pp. 104, 105).

De aceea, trebuie să nu desnădăjduim niciodată, căci viața noastră este o fericire neprețuită și un dar dumnezeiesc, înconjurați totdeauna de purtarea de grijă a Tatălui Cereșc (p. 163).

Scoși din întunericul păcatului, ca și ridicați de mâna, «la ce înălțimi de sfințenie ajunge acela care cu ajutorul harului lui Dumnezeu, își mantuiește sufletul în curțile Sfintei Biserici a lui Hristos», aşa cum au ajuns atâția dintre oameni, în creștinătatea întreagă și în Biserica Ortodoxă Rusă.

Prin Invierea Sa, Mântuitorul ne-a asigurat adevărata fericire, adeverind pe veci adevărul nemuririi sufletului omenesc... moarte nu mai este... în limba bisericească moartea este o Taină, când sufletul nemuritor se desparte de trup, părăsindu-l ca pe o locuință vremelnică. Știm acum că nu moare nici cugetul nostru, nici toate acele simțiri cu care trăim aci pe pământ, ci în viața cea nouă, după moarte, ele se vor arăta în toată adâncimea și puterea (p. 112).

Iată, deci, răspunsul la chinuitoarea întrebare, pe care și-o punе orice suflet și la care autorul răspunde în chip fericit, călăuzit de învățătura creștină.

Această scurtă prezentare nu poate înlocui cunoașterea cărții în întregime, asupra căreia găsim potrivit să facem și câteva aprecieri generale:

1) Așa cum a socotit și Consiliul Academiei Duhovnicești din Moscova, este o lucrare de teologie profundă, pentru care a meritat să i se acorde titlul de doctor în Teologie.

Intr'adevăr, într'o formă clară și pe înțelesul tuturor, sunt expuse marile adevăruri ale credinței creștine, care asigură mantuirea sufletului nostru nemuritor, aşa cum zice: «Fie gândul veșnicei noastre măntuirii cel dintâi în sirul celoralte gânduri ale noastre; grija de suflet să fie în fruntea tuturor celoralte griji, și truda pentru cea mai mare însărcinare pământească — pentru mantuirea veșnică a sufletului nostru — să fie truda întregii vieți a fiecărui dintre noi. Să ne pregătim pentru primăvara cea veșnică a vieții aceleia, care nu va cunoaște sfârșitul» (pag. 7).

O asemenea ideie fundamentală înalță lucrarea I. P. S. Mitropolit Nicolae dincolo de limitele unei Biserici confesionale și naționale și o încadrează în literatura universală creștină.

2) Sufletul omenesc, cu frământările în timpul vieții și cu

sbuciumul lui în fața morții, nu e numai o problemă religioasă, ci este permanent legată de orice ființă omenească. Frământările sufletului, din bucuriile și durerile lui, a creiat poezia, muzica și rugăciunea. Simțirile adânci ale sufletului sunt comune tuturor oamenilor, și cine poate reda în forme văzute ceea ce simte, interpretează și sbuciumul celorlalte suflete.

3) Forma în care autorul a reușit să rostească aceste cuvântări, este minunat de frumoasă și atrăgătoare prin bogăția imaginilor, știind să facă din ele un decor aşa de variat, ca ideile să pătrundă mai ușor și inimile cititorilor să se lase cucerite. Adevărurile de teologie profundă, care abia pot fi înțelese într'un tratat de teologie, aci sunt primite cu ușurință și placere.

Știe să folosească, cu adâncă cunoaștere psihologică, legea spiritului omenește, după care contrastele sunt aproape, unul deșteptând pe altul. De aceea, în toată această desfășurare de idei, pune alături toamna cu celelalte anotimpuri (pp. 1, 5); lumina soarelui cu întunericul nopții (p. 9); magi, filosofi și păstori neînvățați; învățați și neînvățați; copii și bătrâni (p. 14); Iisus, frumusețe prea luminată, cu întunecimea răului (p. 21); neliniște interioară cu pace interioară (p. 39).

Numai un scriitor care n'a suferit nici un semn prevestitor al vârstei înaintate poate să întrebuițeze asemenea mijloace literare, pline de vioiciune și cu atâtă vigoare.

4) Din cuprinsul cărtii vedem și însemnatul rol pastoral, pe care l-a avut Biserica Ortodoxă Rusă în marea război din 1941—1945.

Toate aceste cuvântări fiind ținute în anii cei mai grei, prin care a trecut poporul rus, când țara era ocupată de vrăjmașii cotropitori, ele redau starea de spirit și sprijinul dat de Biserică, precum și contribuția pe care a dat-o, ca să-l ajute la câștigarea victoriei.

Autorul vorbește în numele intregii Biserici, care a stat tot timpul alături de popor. Sufletele celor căzuți pentru apărarea Patriei le pune alături cu martirii, cu alții eroi și sfinți ai poporului rus. Arată participarea pe care Biserica trebuie să dea la refacerea țării, distrusă de vrăjmașul mâncător de oameni, cum îl numește autorul (p. 27).

Evoacă figurile atâtore sfinți ruși ca: Ana, Eufrosina din

Susdali, Vasile Fericitul, Procopie din Velicouștiuj, etc., care au fost și eroi naționali (p. 59).

Alexandru Newsky și Daniil, cneazul Moscovei, apărându-și Patria, de unde se poate trage concluzia că războiul de apărare este un război sfânt (pp. 30, 31).

Patria trebuie servită, ajutându-o în toate nevoile. Redă scene mișcătoare din timpul războiului, arătând cultul de care s'a bucurat Maica Domnului, când zice: «Dar în grozavul război din urmă? Știm că în fiecare biserică, în jurul icoanei Maicii Domnului stăteau mulțime de mame, de soții, de copii ai soldaților noștri, aprindeau lumânări, suspinau și o rugau pentru soldații lor, pentru biruința noastră, pentru întoarcerea vieții pașnice. O, noi credem că în acest război Maica Domnului și-a arătat iubirea față de noi și prin solia către Fiul Său, a ajutat armatele noastre să ne scape de subjugarea vrăjmașului» (p. 50).

Este fericit că țara sa, «Sfânta noastră Rusie», este plină cu supramăsură de aceste sfinte icoane ale Maicii Domnului (p. 51). Patriotismul este pus alături cu sfîrșenia, când vorbește de cuviosul Serghie: «El și-a iubit fierbinte Patria, care susținea în zilele lui din parteă cnejilor tătari cotropitori. Ca un înflăcrat patriot al țării sale, el a binecuvântat pe marele cneaz Dimitrie în lupta cu tătarii și în timpul luptelor acestora, pentru fericirea țării sale stătea în genunchi și cu lacrimi se ruga lui Dumnezeu să trimită cerescul Său ajutor» (p. 95).

Credința se înfrățește cu dragostea de Patrie, zicând: «Credința ne învață iubirea fierbinte pentru Patria noastră, aşa că nimeni dintre noi, în clipa primejdiei, care ne-ar amenința căminul părintesc, să nu șovăiască a-și da viața pentru binele și libertatea Patriei, cum și-au dat acum viețile tinere mii din frații noștri, pe care odihnească-i Domnul în Împărația Sa» (pag. 96).

5) Succesul acestei lucrări în țara noastră este asigurat și de frumoasa limbă românească în care a fost tradusă de Părintele Profesor onorar Niculae M. Popescu, a cărui străduință se vede în folosirea celor mai potrivite cuvinte și în cea mai limpede frază. Se simte că traducătorul s'a identificat cu toată gândirea autorului. Ii mulțumim pentru oboseala din timpul multor nopți, pe care ne închipuim că le-a petrecut priveghind

asupra fiecărei pagini, înrudindu-se în aceleasi gânduri cu autorul.

Mulțumim și I. P. S. Nicolae Krutițki, așa cum vor face-o toți cititorii, așa cum au făcut-o și ascultătorii săi, pentru acel frumos și sănătos optimism, pus în întreaga lucrare, care întărește orice suflet șovăelnic în credință și în neputințele sale sufletești.

Și, mai ales, mulțumim I. P. S. Patriarh, care a știut să aleagă din literatura religioasă rusă o carte așa de frumoasă și un traducător plin de râvnă, ca să dăruiască preoților un mare sprijin în activitatea lor de păstori și cuvântători.

Pr. VICTOR N. POPESCU

OVIDIU MARINA, *30 DE ZILE IN U.R.S.S.*, Consfătuirea Panortodoxă dela Moscova, București (Editura Institutului Biblic și de Misiune), 1949, p. 388.

Biserica Ortodoxă Română a încrestarat pe răbojul anului 1948, un eveniment istoric: participarea sa, printr'o delegațiune reprezentativă aleasă, la Soborul Intâistătătorilor Bisericilor Ortodoxe, care s'a ținut la Moscova, cu întreruperea a două zile, dela 9 până la 19 Iulie inclusiv. Semnificația istorică a evenimentului pentru Biserica Ortodoxă Română, este deosebită, datorită faptului că, după scurgerea a trei decenii, se reiau legăturile frătești dintre cele două Biserici Ortodoxe surori. Intre Biserica Ortodoxă, soră mai mare, a Uniunii Sovietice și Biserica noastră, au existat legături strânse în decursul istoriei, datorită cărora s'au realizat valoroase schimburi culturale. Teoria și practica bisericească au circulat cu real folos dintr'o parte într'altele, odrăslind monumente de culturalitate ortodoxă nepieritoare și conturând personalități bisericești de marcă. Aceste relații bisericești au fost înterupte de regimurile burgheze ale trecutului. Participarea Bisericii Ortodoxe Române la acest sobor înnoadă puternic firul rupt al acestor relații constructive interortodoxe.

Consfătuirea panortodoxă dela Moscova are însă și o însemnatate mai vastă. Ea se resfrânge și asupra întregii Ortodoxii ecumenice. Aici, la Moscova, în anul 1948, s'au adunat In-

tăistătătorii Bisericilor Ortodoxe, în sobor, pentru a discuta problemele mari ridicate de viața duhovnicească a credincioșilor lor. S'au cristalizat aici atitudini concrete împotriva acestor reprezentanți ai Bisericii creștine, care s'au îndepărtat de învățătură și faptele Domnului nostru Iisus Hristos, punându-se în slujba imperialismului atâtător de noui războaie, cât și rezoluții prețioase, care constituiesc normative înțelepte pentru credincioșii ortodocși din lumea întreagă. Glasul Bisericii Ortodoxe a răsunat din nou, limpede și puternic, aducând aminte creștinătății de porunca cea mai mare a legii: Iubirea lui Dumnezeu și a aproapelui și s'a făcut auzit pretutindeni.

Evenimentul dela Moscova a fost, astfel, fără îndoială, unul dintre acele multe evenimente istorice, care s'au produs în această cetate spirituală a lumii, care au menirea de a trezi omenirea și a oralia marilor principii umanitare ale păcii, democrației, culturii și progresului. Iată de ce considerăm că tipărirea noteelor și impresiilor acestei călătorii a delegației Bisericii Ortodoxe Române a fost o datorie, pe care ne bucurăm că autorul, Dl. Ovidiu Marina, și Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă au adus-o, într'un mod ireproșabil, la îndeplinire.

Lucrarea «Treizeci de zile în U.R.S.S.» este necesară Prea Cucernicilor Preoți ortodocși, pentru a cunoaște realitățile religioase din marea țară a Sovietelor, cum și lucrările plenarelor Consfătuiri panortodoxe. Această lucrare însă este tot atât de necesară și marelui public cititor, deoarece cuprinde o bogătie nespusă de informații și impresii, care sunt edificatoare pentru iureșul nou de viață, înstăpânit în cei 30 de ani de socialism din U. R. S. S.

Așa cum se cuvenea, spre a fi atractivă, pe lângă partea sa oficială documentară, lucrarea d-lui O. Marina este un caleidoscop variat și multicolor. Exactitatea jurnalului de zi se completează cu înregistrarea caldă a memorialului, iar informația bogată geografică și istorică întregește considerațiunile personale de-a-lungul drumurilor și locurilor parcuse. O observație atentă, alimentată de o curiozitate vie, a dat roade bogate. Autorul nu a scăpat, în fuga condeiului, nici chipul îmbătrânit al vreunui ierarh ortodox, nici turla amețitoare a vreunei biserici străvechi, cum n'a uitat nici ritmul nou de viață, care pulsează în uzine, pe ogoare, în gări, pe străzi, nici chipurile radicase ale

camenilor muncii, nici marile transformări ale naturii și omului sovietic. Iată de ce cartea sa se citește cu un interes mereu viu, pe lângă realul folos documentar și informativ.

Osatura lucrării este formată din cele treizeci de zile istorice, petrecute de delegația ortodoxă română pe pământul Uniunii Sovietice. Anul 1948 a fost un an jubiliar pentru Biserica Rusă. Cu 500 de ani în urmă, Întâistătătorul Ionă, ales de Sinodul Episcopilor ruși, a pus începutul autocefaliei Bisericii Ruse. Pentru a sărbători acest mare eveniment, cu participarea fratească a tuturor Întâistătătorilor celorlalte Biserici autocefale, Sanctitatea Sa Alexei, Patriarhul Moscovei și a toată Rusia, invită pe I. P. S. Patriarh Justinian la sărbătorirea marului eveniment, cum și la Cconsfătuirea panortodoxă, care va avea loc cu acest solemn prilej. Răspunsul I. P. S. Patriarh Justinian dovedește adâncă înțelegere a evenimentului istoric. El cuprinde acceptarea invitației.

Membrii delegației române au fost următorii: I. P. S. Patriarh Justinian, Arhiepiscopul Firmilian al Craiovei, Episcopul Antim Angelescu al Buzăului, Episcopul Nicolae Colan al Clujului, Prot. Prof. P. Vintilăescu, Prot. Simion Neaga ca interpret și Dl. Ovidiu Marina ca secretar. Plecarea din București spre Moscova a fost în ziua de 5 Iulie 1948, dimineața, cu avionul. La aeroportul Băneasa, delegația română se întâlnește cu delegația bulgară, condusă de I. P. S. Stefan, exarhul Bulgariei, cu I. P. S. Mitropolit Alexandru al Emessei, I. P. S. Mitropolit Ilie al Libanului, etc. Călătoria cu avionul, București-Moscova, via Kiew, a durat opt ore. Pe aeroportul Moscovei, delegația a fost întâmpinată de I. P. S. Mitropolit Nicolae al Colomenskului și al Crutișelor, Dl. S. Constantinovici Belișev, împreună cu o numeroasă delegație. După cuvântările de rigoare, delegația română a fost găzduită la hotelul «Național».

Între timp, la Moscova, sosiră următoarele delegații ortodoxe străine: din partea Bisericii Constantinopolului: Mitropolitul Ghermanos, Mitropolitul Timotei din partea Bisericii din Gruzia: Patriarhul Katolikos Kalistrat, etc.; din partea Bisericii din Serbia: Patriarhul Gavriil, etc.; din partea Bisericii din Grecia: Mitropolitul Hrisostom, etc.; din partea Bisericii din Albania: Episcopul Paisie; din partea Bisericii din Polonia: Arhiep.

Timotei, etc., etc. Delegația română a primit ca atașat pe P. C. Preot Mihail Zernov, care i-a condus pe oaspeți să viziteze Metro-ul. În ziua de 6 Iulie, orele 13, delegația română a fost primită oficial de Sanctitatea Sa Patriarhul Alexei.

In ziua de 8 Iulie au început serbarele juciliare. La orele 10,45, delegațiunile ortodoxe s-au adunat la Catedrala Patriarhală a «Bobotezii», unde s'a oficiat un Te-Deum, iar după masă la orele 17, a avut loc deschiderea solemnităților jubiliare în biserică Sf. Inviere din cartierul Moscovei, Sokolniki, cu care priejul s'aținut o serie de cuvântări extrem de importante (pp. 70—91). Chiar din ziua de 9 Iulie au început lucrările Consfătuirii panortodoxe, care au durat până la 18 Iulie inclusiv. În timpul acestor 10 zile de lucru, delegația română a avut prilejul de a vizita Moscova, în răgazul acordat de ședințe. Oaspeții au vizitat muzei și biserici, au făcut vizite oficiale și au participat la recepții solemnne și festivități. Neuitată membrilor delegației este vizita la mausoleul marelui geniu al omenirii muncitoare, Lenin.

La Consfătuirea panortodoxă dela Moscova s'a prezentat referate prețioase, grupate în jurul a patru mari probleme, pe care le-a anunțat I. P. S. Patriarch Alexei, în cuvântarea sa inaugurală: problema atitudinei Vaticanului față de Biserica Ortodoxă, problema validității hirotoniilor anglicane, problema calendarului și problema ecumenică. Delegația română a prezentat referate temeinice, întocmite de profesorii: Pr. P. Vintilăescu, Pr. I. Coman și Dr. T. M. Popescu.

Incheindu-se lucrările conferinței, delegațiile ortodoxe au fost invitate să viziteze orașele importante ale U.R.S.S. Așa se face că delegația ortodoxă română, în frunte cu I. P. S. Justinian, a plecat spre eroicul oraș Leningrad, în ziua de 19 Iulie. Aci, delegația română a vizitat reședința metropolitană, apoi Petrodvorețul, cum și diversele muzei. Dela Leningrad, delegația română s'a întors la Moscova, pentru a porni cu expresul spre Tbilisi. Călătoria la Tbilisi este ultima etapă a celor «30 de zile în U.R.S.S.». Delegația română are prilejul de a vizita câteva biserici istorice gruzine, cum și locul natal al marelui conducător și învățător al omenirii muncitoare, I. V. Stalin. Satul Gori rămâne neșters în amintirea delegației. Refințoarcerea la Moscova se face în ziua de 31 Iulie cu avionul. În Moscova, delegația ro-

mână este anunțată de dl. Karpov că este invitată să viziteze Kremlinul. Vizitarea Kremlinului a coincis cu onomastica I. P. S. Patriarh Justinian (2 August). După recepția finală dela Patriarhia Rusă, delegația română a plecat spre țară.

Așa a luat sfârșit una dintre călătoriile istorice, făcute de către delegația Bisericii Ortodoxe în U.R.S.S. Deoarece nu ne îndoim că vor urma și altele, pentru consolidarea puternică a acestui mareț început. Bogată în peripeții turistice, în impresii personale neșterse, în laborioase ședințe și consfătuiri, în recepții și vizite oficiale și neoficiale, călătoria de 30 de zile în U.R.S.S. a delegației române, este o icoană vie a viitorului plin de nădejdi, care se întrevede în relațiile duhovnicești și canonice din tre cele două Biserici Ortodoxe surori.

La Moscova, între 9 și 19 Iulie 1948, mai ales s'a muncit conștiincios, cu previziunea clară a viitorului Bisericii Ortodoxe. Aici s'a pus o temelie trainică pentru edificiul mareț al unei Ortodoxii ecumenice, unită în duh, împotriva tendințelor imperialiste ale Vaticanului. Autorul, dl. Ovidiu Marina, a sesizat atmosfera istorică a acestei Conferințe și a conturat magistral momentul în care ea s'a consumat. Considerăm că în aceasta constă, în primul rând, meritul incontestabil al lucrării.

Dar lucrarea are și alte calități. Ea întrunește stilul limpede și liniar, necesar unor astfel de lucrări, cu bogăția informațiilor. Superficialitatea, care este defectul aproape general al lucrărilor de acest gen, a fost atent evitată. Autorul s'a documentat, acolo unde textul i-a cerut-o, fără totuși a cădea într'o excesivă cultivare a amănuntului. Deși autorul este profan în chestiunile teologice, el s'a transpus în atmosfera specifică a evenimentului religios, la care a luat parte, și s'a achitat onorabil și de această datorie, care-i revenea în calitatea d-sale de secretar al delegației române.

Cu observația finală a unei adânciri și revizuiri a cătorva din informațiile pur teologice, care au trecut neobservate de autor, în decursul expunerii sale, noi credem că această lucrare se va învredni în curând de o nouă ediție. Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă a fost la înălțimea chemării sale și a onorat munca delegației ortodoxe române și a autorului, printr'o editură tehnică ireproșabilă.

Prof. Pr. Petru Rezuș

ANUARUL INSTITUTULUI TEOLOGIC UNIVERSITAR
DIN SIBIU, an. XXV (1948-1949), publicat de Pr. Dr. Nic.
Neaga, Sibiu 1949, p. 80.

Avem deosebită plăcere a însemna pe răbojul revistei noastre publicarea Anuarului Institutului Teologic Universitar din Sibiu pe anul 1948-1949, cuprindând un buchet de studii substanțiale, de actualitate și deosebit de interesante.

Dl. profesor Dr. Ștefan Lupșa consacră primul articol unui subiect istoric mult frământat în trecut ca și în prezent: «Unirea ardeleană, în 1701, după întoarcerea lui Atanasie din Viena». Din lectura celor 39 pagini de mărfurii ale contemporanilor «Unirii», aflați în rândul partizanilor Unirii sau a celor cărora li se impunea această renegare de credință, — rămâi cu icoana tristă dar clară a aceluia tragic de conștiință religioasă a românilor ardeleni. Pe deoparte — presiuni de tot felul, unelțiri, ademeniri, amenințări, constrângerii, privațiuni, teroare și temniță, pe de altă parte: dărzenie, suferințe, martiraj voluntar pentru credința strămoșească. Trădarea impusă la Viena, pentru a deveni o realitate, a necesitat alte trădări și siluiri, care în definitiv n'au putut schimba nimic din fundamentul religios al românului ardelean.

Alte două studii sunt semnate de Pr. Prof. T. Bodogae: «Un mare teolog al veacului nostru: Patriarhul Sergheie (1867-1944)» și «Probleme sociale în operile Sf. Părinti».

Intenția noastră este de a poposi ceva mai mult asupra primului studiu și a desprinde câteva idei, întru cât figura de ieșiră și mai ales de teolog a răposatului Patriarh Sergheie merită să fie cunoscută mai ales de cercurile noastre bisericești.

Studiul Părintelui T. Bodogae cuprinde date biografice în introducere după care analizează opera teologică a Patriarhului Sergheie.

«Sergheie Starogorodski s'a născut dintr'o familie de preoți și de sihaștri nevoitori în aspră schimnicie». Această zestre duhovnicească moștenită dela familie a rodit îmbelșugat în personalitatea de elită a Patriarhului Sergheie, începând chiar din vremea studenției să depășească nivelul celorlați colegi. Pe măsură ce posibilitățile naturei sale bogat înzestrate se fac cunoscute, el polarizează în jurul său activitatea spirituală, nu numai

a cercurilor bisericești, dar și a personalităților de seamă din lumea laică. Spiritualitatea sa profundă îi da prestanță și autoritate. El nu se sfiește să ia atitudine împotriva abuzurilor regimului țarist.

După declanșarea Marei Revoluții rusești și mai ales după moartea Patriarhului Tihon (1925), pivotul vieții bisericești rămâne Serghie, iar în anul 1943 este ales «Patriarh al Moscovei și al întregii Rusii».

In calitatea sa de Intâistătător al Bisericii Rusești, Patriarhul Serghie a avut de condus corabia bisericii printre multe stânci: să stabilească raporturi de bună convețuire cu Statul bolșevic, să astâmpere frâmantările și disensiunile din sânul bisericii; să o apere de atacurile venite din partea unor cercuri bisericești rusești aflate în diaspora și chiar să ia atitudine împotriva unor curente teologice noi ce se promovau în cercurile teologilor ruși dela Paris.

Dar Patriarhul Serghie este mare nu numai prin ceeace a însemnat el la cărma Bisericii Rusești, ci tot atât de mare este el și ca teolog. Lucrarea care îl consacră ca teolog de mare perspicacitate și profunzime, este lucrarea sa de magistru în teologie: «Invățătura Ortodoxă despre mântuire», publicată în anul 1895, după care au urmat încă patru ediții. A mai publicat și alte studii, de proporții mai restrânse, dar tot atât de temeinice, referitoare la deosebirile între ortodocși și Vechii-Catolici și la alte subiecte cu caracter dogmatic, dintre care cel mai de seamă este: «Are Hristos locuitor în Biserică?», tradus și în românește de Părintele Circov (Sibiu, 1945).

Lucrarea sa principală: «Invățătura Ortodoxă despre mântuire», tratează problema mântuirii potrivit doctrinei ortodoxe în opoziție cu doctrina catolică a satisfacțiunii și a meritelor. Teza cuprinde cinci capitole:

- I. Concepția juridică despre lume și viață;
- II. Ființa vieții de veci;
- III. Despre răsplată;
- IV. Despre mântuire;
- V. Despre credință și fapte bune.

Cuprinsul fiecărei părți din această lucrare este în rezumat expusă de autorul articolului, și iată care sunt ideile principale: In concepția teologică a Bisericii Catolice, raportul între

Dumnezeu și om este de natură juridică: orice jignire adusă majestății divine cere o satisfacțiune din partea omului; orice serviciu făcut pentru Dumnezeu, creiază merite pentru om și dreptul la răsplată. Protestantismul, cu toată pornirea sa contra Catolicismului, n'a reușit să depășească această concepție juridică, ci doar să transfere toate meritele pe seama Mântuitorului, Care a adus satisfacțiune lui Dumnezeu odată, pentru toți și pentru totdeauna, încât omului nu-i rămâne nimic de făcut, ci pur și simplu să recunoască și să acorde meritele lui Iisus. Atât pentru catolici cât și pentru protestanți, mântuirea este ceva de natură mai mult exterioară și nu lăuntrică, duhovniciească. «Ori, după învățatura Ortodoxă, la baza raportului dintre Dumnezeu și om, nu stă un principiu juridic, ci unul moral. Omul nu caută fericirea personală, ci adevărul moral întrupat în Hristos, care să dea liniște sufletului său chinuit». Ființa vieții veșnice constă în cunoașterea lui Dumnezeu. «Prin cunoașterea trăită a lui Dumnezeu, creștinătatea devine asemenea Lui, poate dobândi sfîrșenia, dreptatea». Ce îndeamnă pe om să tindă spre cunoașterea lui Dumnezeu și la asemănarea cu El? — Iubirea dumnezeiască. Prin iubire cunoaștem pe Dumnezeu. Cine vrea să fie asemenea lui Dumnezeu trebuie să lupte cu păcatul, să-și curețe inima, căci numai «cei curați cu inima vor vedea pe Dumnezeu»; apoi să facă binele. Prin făptuirea binelui omul se asemână cu Dumnezeu. Indemnat de aceeași dragoste de Dumnezeu, omul se desprinde de pornirile sale egoiste și de tot ce este contrar voinții lui Dumnezeu.

Răsplata — după concepția Patriarhului Serghie — este legată mai curind de conștiința omului neputincios, care se simte amenintat de muncile veșnice. Nu Dumnezeu pedepsește, ci omul singur se face incapabil de a participa la fericirea lui Dumnezeu, atașându-se de ceeace este protivnic dumnezeirii.

Păcatul este piedica principală care ne desparte de Dumnezeu. «Ființa mântuirii constă, după învățatura ortodoxă, în aceea că Hristos ne-a dăruit puterea cu care să învingem atacurile diavolului și să ne eliberăm de patimi». Modul mântuirii nu-i exterior, juridic ori magic, ci «e o creștere lăuntrică a omului prin acțiunea continuă a harului lui Dumnezeu în el». «Omul nu se poate mântui prin dorința de a-și atribui meritele lui Hristos,

ci prin comunicarea lăuntrică cu Domnul, cum e legată viața de bucium».

In ceeace privește meritul faptelor bune, apoi ele sunt doar o mărturie a iubirii noastre față de Dumnezeu și prin ele însile nu sunt capabile să ne deschidă porțile raiului.

Numai aceste câteva idei desprinse din articolul Pr. T. Bodogae ne sunt suficiente ca să ne dăm seama de puterea cugetării teologice a Patriarhului Sergheie care exprimă consensul Bisericii de totdeauna într'o problemă atât de însemnată, cum este cea a măntuirii.

In partea sa finală, volumul de care ne ocupăm, cuprinde cronică Institutului din anul universitar 1948-1949, precum și omagii profesorilor Institutului Teologic din Sibiu pentru colegii lor transferați la Institutul Teologic din București. Dl. Prof. Dr. Iorgu Ivan scrie despre profesorul Liviu Stan, iar Prof. Dr. M. Seșan, despre Prof. Dr. Emilian Vasilescu.

Anuarul, deși redus ca proporții, în comparație cu cel din anii precedenți, are totuși meritul că, prin conținutul său ales și grija cu care a fost orânduit, continuă tradiția cărturărească a distinșilor teologi dela Sibiu, iar efortul de a ne pune din nou în comuniune cu isvoarele de seamă ale strălucișilor teologi ruși, — merită toată lauda.

Pr. V. PRISACARU
misionar

INSEMNARI — FAPTE ȘI INDEMNURI

Concertul de Crăciun al Coralei Preoților din Capitală.

In seara zilei de Joi 22 Decembrie 1949, în Biserica Sf. Spiridon-Nou din Calea Șerban Vodă, «Corala Preoților din Capitală» a desfășurat îndătinatul său «Concert de Crăciun».

Sanctitatea Sa Patriarhul Tării, D. D. Justinian, înconjurat de cei mai apropiati dintre împreună ostenitorii săi în diriguirea vieți bisericesti — Vicari, Consilieri, Protopopi, — a cinstit cu prezența sa această grăitoare înfățișare a colindelor noastre străbune, mângâind cu binecuvântare arhipăstorească atât preotimea osârduelnică întru organizarea concertului, cât și evlavioasa mulțime de ascultători, care a urmărit cu reculegere întreaga desfășurare a programului.

Preotul Prof. Ioan G. Coman, dela Institutul Teologic din București, a vorbit despre «Nașterea Domnului în Colinde», arătând, cu largă documentare, modul în care întruparea Mântuitorului a fost cântată, din străvechi timpuri, de păstorii și plugarii ținuturilor carpatine și dunărene, — vatra istorică a neamului nostru.

Concertul a fost dat spre folosul sufletesc al credincioșilor cari au venit să-l asculte și cari s-au întors la căminurile lor cu inimile inundate de negrăită bucurie duhovnicească. A fost organizat acest concert și pentru sporirea fondurilor de restaurare a Mănăstirii Plumbuita, pentru care preoții din Capitală s-au angajat de bună voie să ajute.

Dar «Concertul de Crăciun» al «Coralei Preoților din Ca-

pitală» n'a fost numai atât. N'a fost numai un colind orășenesc, menit să trezească în inimile ascultătorilor duioase aducerii aminte din vremea copilăriei.

«Concertul de Crăciun» al anului 1949 a isbutit să fie mai mult decât atât: el a fost un examen de maturitate al «Coralei Preoților din Capitală» și examenul acesta a fost trecut cu strălucire binecmeritată. I. P. S. Patriarh Justinian, în cuvântul pe care l-a rostit cu acest prilej, a elogiat preoțimea Capitalei pentru frumoasele sale înfăptuiri pe tărâmul muzicii corale și și-a exprimat întreaga mulțumire pentru măestria cu care au fost executate toate bucătările din program. Însemnăm aci cu adâncă recunoștință Inalta prețuire a Prea Fericitului nostru Stăpân pentru o activitate care n'a fost niciodată străină cinului nostru preoțesc, dar care n'a fost organizată și stilizată decât în ultimii doi ani, prin stăruința răbdătoare a părintelui dirijor Al. Delcea. El a știut să adune elementele ansamblului coral, să le reinvie în suflete dragostea pentru muzică și, prin exemplul său personal de sacrificiu, să le câștige pentru această acțiune.

Programul concertului a început cu două bucătări înhinate Maicii Domnului: «Sfântă Maria» de Ch. Gounod și «Fericită Maică Sfântă» de Gh. Danga. Înainte de a slăvi pe Copilul Sfânt, se cuvenea ca gândurile tuturor să se îndrepte spre Maica Fecioară, ceea ce aleasă de Dumnezeu pentru a da trup omenesc Cuvântului Divin. Această predoslovie muzicală a pregătit drumul «colindelor» propriu zise, care au ocupat cea mai mare parte din program:

«Noapte de Crăciun» de Preot I. Runcu, fericită inspirație din vechi colinde, a redat atât ca text cât și ca muzică, atmosfera satului românesc în noaptea Nașterii. Colindul începe cu prezentarea muzicală a sunetelor clopotelor, care se aud bătând undeva, în depărtări, întretăiate de glasul colindătorilor. Satul e în freamăt, cei mici și rumeni au plecat cu colindul. Ei laudă pe Hristos și-L roagă să dea belșug în case, grâu în pod și boi în jug.

«Crăciunul» de I. Baston a adunat inimile ascultătorilor și le-a purtat parcă pe aripi de basm, tot în sunetul prelung al clopotelor, lângă focul din vatra unei case țărănești, unde bătrâni povestesc copiilor despre «Tânărul Crai, care vine din cer cu

mult alai» și-i indeamnă să se ridice în grabă, ca și ei să-i cânte în cale: «hai, Lerui Ler».

«Lerui mărului» și «Ce vedere minunată», ambele de G. Danga, trec din domeniul povestirii în acela al proclamației solemnne: astăzi s'a născut Hristos, care a adus bucurie în case; în colibă păstorească s'a născut pe pământ Fiul Cel Sfânt. În tot timpul acesta, clopotele bat neîncetat. Precum îndeamnă psalmii biblici, Domnul e lăudat nu numai de toată suflarea, dar și de glasul trâmbiței și al chimvalelor bine răsunătoare.

O chemare la rugăciune în fața Celui care coboară pe pământ «pentru a îndrepta greșala cea străbună și a împăca pe al Său Tată Sfânt» este exprimată în «Noel», de Adam. Cu bucata aceasta s'a început partea a doua a concertului, trecându-se odată cu ea din domeniul colindului minor, — broderie muzicală pe motive populare — în acela mai pretențios al unei muzici grele, aproape simfonice.

Dar «Ziurel de ziuă» de V. Popovici a făcut să reintrăm în calda atmosferă a ethosului nostru. Hristos apare acum: «mititel și înfășețel, în scutec de bumbăcel». Muzica e lină, ca un cântec de leagăn pentru ușoara adormire a pruncilor.

Concertul s'a încheiat cu «Bună dimineața la Moș-Ajun» de Gh. Danga, o isbutită compozиție, cu veșmânt de nouitate, scrisă în stilul care caracterizează lucrările sale: ritm vioi, acorduri grave, intrări pline de avânt și repetarea insistență a unor cuvinte, care fac tema centrală a bucății.

Și astfel, sub boltile cenușii ale monumentalei biserici Sf. Spiridon, «Corala Preoților din Capitală», prezentând anualul său «Concert de Crăciun», își îndeplinea una din sacrele sale în-datoriri față de obștea creștină a celui dintâi oraș al Țării, făcându-o să retrăiască mai viu misterul întrupării Domnului, pe care îl reactualizează an de an praznicul Nașterii. O candelă de lumină a fost aprinsă în sufletul fiecăruia, iar ieslea Betleemului s'a arătat ochiului mintii aşa de aproape, prin muzica și textul colindelor, încât ascultătorii concertului s'au putut socoti cu toții martorii Nașterii lui Iisus. Execuția bucăților din program a fost, din punctul acesta de vedere, deasupra oricărei critici.

Cuvântul de încheiere al I. P. S. Patriarh Justinian a fost ca o prelungire grăită a ecourilor din melodia colindelor.

«Crăciunul este sărbătoarea tuturor vârstelor, a spus I. P. S. Sa. Dar el este, mai presus de toate, sărbătoarea copilăriei. Ascultând concertul pe care ni l-a oferit astăzi Corala Preoților din Capitală, noi am coborât cu mintea spre anii copilăriei noastre, când, cuprinși de nepovestită bucurie, colindam pe la casele vecinilor spre a le vesti, ca altă dată îngerii, păstorilor, Nașterea Mântuitorului.

Iisus se naște în staful sărac al Betleemului pentru a arăta iubirea Sa divină față de orice făptură omenească, fie ea oricât de umilă, de părăsită și de neînvățată.

Păstrați pentru aceea, cu sfințenie, comoara neprețuită a colindelor, prin care poporul nostru a cântat și a slăvit pe Hristos. Dar învățați-vă, în același timp, să fiți împlinitori în viață ai vieții Lui de iubire și de jertfă pentru toți oamenii».

I. P. S. Sa a părăsit biserică în sunetele «Imnului Patriarhal» de Gh. Cucu, împărtășind întregei asistențe binecuvântările Sale arhierești.

Se înserase bine, când cei din urmă ascultători părăseau biserică. O nevăzută ieșe betleemică își făcuse loc în toate sufletele, gata să primească pe Copilul Iisus și să-L înfeșe în dalbul scutec de bumbăcel al dragostei credincioase și ale nădejdii. În depărtare, clopoțele sunau «bim-bam, bim-bam».

Conferințele Protopopești. — Impresii și lămuriri.

Potrivit Deciziei Patriarhale Nr. 107/949, au început să funcționeze conferințele protopopești pe întreaga Eparhie. Ziua de Joi 19 Ianuarie 1950, va rămâne o dată de mare importanță în viața culturală nu numai a Eparhiei noastre, ci a întregei Biserici Ortodoxe Române.

Această activitate este cu totul nouă și prezintă o deosebită însemnatate culturală, profesională și misionară. Noul Statut pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, prin art. 138, precizează în mod clar toate dispozițiunile cu privire la această nouă activitate preotească; iar Inalta Deciziune mai sus amintită fixează în cele mai mici amănunte modul de funcționare al acestor conferințe.

Aceste conferințe sunt crânduite pentru pregătirea profesională și misionară a preoților. Sunt o prelungire a cursurilor de îndrumare. Căci nu pot să facă toți preoții deodată cursurile de îndrumare la Institutul Teologic, ci pe rând, în curs de 5 ani. Nu-i posibil altfel. Și ar veni rândul la mulți frați preoți prea târziu, lipsindu-i de nouile orientări atât de necesare pe tărâmul social, politic cât și pe cel misionar.

Afară de aceasta, nu este cu puțină să se lămurească și să se cuprindă la cursurile de îndrumare absolut toate problemele, mai ales cele de actualitate. Pentru acest motiv, de altfel, se tipăresc și revistele: «Studii Teologice», «Ortodoxia», «Biserica Ortodoxă Română», în care se pot găsi toate temele studiate și desvoltate la cursurile de îndrumare. Însăși revista eparhială «Glasul Bisericii» caută să țină în curent cu evenimentele importante din Eparhie, precum și cu lămuriri din problemele actuale, atât de ordin pastoral-misionar cât și de ordin social-politic.

Prin aceste conferințe lunare, la care iau parte toți preoții din cuprinsul unei Protoierii de plasă, se vine în sprijinul efectiv al slujitorilor Altarelor nu numai prin îmbogățirea cunoștințelor teologice-misionare, dar și prin pregătirea profesională. «Conferințele preoțești — afirmă I. P. S. Patriarh Justinian, într'o cuvântare rostită la conferința administrativă a Protoiereilor — sunt pentru întreaga Biserică Ortodoxă Română, școli profesionale și misionare ale preoților dintr'o plasă». Cu adevarat se pot numi școli, căci în ele dobândești multe cunoștințe, te orientezi în toate domeniile de viață duhovnicească și pastorală și îți revizuiești mereu puterile intelectuale și sufletești. Nu vîi la aceste conferințe ca să îndeplinești un ordin și o dispoziție carecare, să faci deci act de prezență numai. Prezența o dovedești prin atenție, încordare și pregătire.

Cine crede că va veni, aşa, de formă, la aceste conferințe, se exclude singur din rândurile unui corp activ, capabil și cu o misiune bine determinată. Nota cea mai justă este nota ce ți-o dă conștiința ta de slujitor al lui Hristos, fiindcă o delăsare și o nepăsare aduce pagube mari prestigiului tău și poveri grele vor apăsa pe umerii apostoliei tale, atât între frații preoți, cât și între credincioșii încredințați spre pastorire.

Toți preoții trebuie să se prezinte la conferințe cu temele

studiate bine, cu rezumate serios alcătuite și pregătiți să răspundă tuturor întrebărilor puse de președintele biroului. Cine nu prezintă spre viză rezumatele subiectelor și temelor fixate spre studiere pentru aceste conferințe, se poate considera absent. Absența i-o dă însăși incapacitatea și nepăsarea cu care îndrănește să se înfățișeze în fața celorlalți frați preoți.

La 19 Ianuarie 1950, preoțimea din Eparhia noastră a dovedit însă a fi la toată înălțimea. Atât din rapoartele primite dela Părinții Protoierei de plasă cât și din confirmările făcute de toți P. C. Părinții Consilieri Administrativi dela Sf. Arhiepiscopie, care au luat parte — în capitalele de județ la aceste conferințe — se constată că în general, preoții au primit cu însuflare organizarea și funcționarea acestor conferințe.

Frecvența a fost cu totul satisfăcătoare. Deși a fost viscol puternic și a nins mult, totuși preoții au venit la conferințe, unii dela depărtări de 25 și chiar 30 km. Apreciam elogios asemenea atitudini și fapte izvorite dintr'o luminoasă conștiință preotească. Simțul datoriei și puterea de jertfă personală trebuie să fie mai mult întărite și sporite.

Se citează pe Eparhie preoții din Plasa Puciosa, județul Dâmbovița, care au fost toți prezenți la această cea dintâi conferință, cu tot viscolul puternic ce s'a deslănțuit încă cu o zi înainte de această întrunire. Toți cei 28 preoți ai acestei plăși au fost la datorie. Laudă lor.

Cu privire la împărtășirea preoților care nu slujesc Sfânta Liturghie, s'au ivit unele nelămuriri. Precizăm: **preoții care nu se împărtășesc se socotesc absenți**. Trebuie deci ca fiecare frate preot să aibă în vedere pregătirea după pravilă, pregătirea sufletească și canonica, pentru primirea Sfintelor și de viață făcătoare Taine. Toți preoții se împărtășesc în Sf. Altar. Cu epitrahil pe grumaz — după spălarea mâinilor, fiecare pe rând se împărtășește la fel cu ceilalți preoți slujitori.

In același timp se aduce la cunoștință că Joi 23 Februarie cor., se va săvârși Liturghia mai înainte sfintită. Se va scoate deci Sf. Agnă și pentru această zi.

Rugăm PP. CC. Protoierei să înainteze rapoarte după fiecare conferință asupra constatărilor făcute cu acest prilej. **Așteptăm dela toți frații preoți sporirea spiritului de disciplină și de ordine precum și de muncă încordată.**

Revista «Glasul Bisericii», care este a întregii preoțimi din Eparhie, așteaptă de asemenea colaborarea tuturor —, cu impresii și sugestii asupra acestei noi activități plină de duh misionar.

Deschiderea cursurilor de îndrumare a preoților, pentru seria V.

Luni 23 Ianuarie 1950, a avut loc — în noul local al Institutului Teologic Universitar din București — festivitatea deschiderii cursurilor de îndrumare pastorală pentru a cincea serie de preoți din cuprinsul Eparhiei noastre, Mitropoliei Moldovei și Mitropoliei Olteniei.

După săvârșirea Sfintei Liturghii și a polihroniului, în biserică «Sf. Ecaterina», s'a desfășurat, în sala de festivități a Institutului, ședința solemnă, la care au luat parte: P. S. Partenie Ciopron, Vicar patriarhal, în calitate de reprezentant al I. P. S. Patriarh Justinian, d. I. Ursucaș, directorul secretariatului Ministerului Cultelor, delegat al D-lui Ministru Prof. Staniciu Stoian, consilierii patriarhali, consilierii Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor, corpul profesoral al Institutului Teologic, protopopii Capitalei și preoții cursiști.

Solemnitatea a fost deschisă prin «Imnul Republicii», intonat de corul preoților. A luat apoi cuvântul P. C. Diacon Dr. N. Nicolaescu, rectorul Institutului Teologic, care — după ce a arătat că adâncile înnoiri sociale, cari au schimbat și continuă să schimbe din temelie toate așezările vieții noastre obștești și care antrenează toate forțele vii și creatoare ale poporului nostru în construirea unei noi orânduirii, orânduirea socialistă, pune Biserica Ortodoxă Română, și pe slujitorii ei în fața unor realități noi, cari impun preotului alte metode de pastorație, — a infățișat roadele pe care le-au dat aceste cursuri de îndrumare, ce tind tocmai la deprinderea preoțimii cu nouile metode de pastorație și misiune, cerute de realitățile sociale al vremii.

Preoții cursiști au fost lămuriți de felul în care se împleteșc, în programa cursurilor de îndrumare, subiectele teologice și pastorale, cu cele culturale, sociale și politice, P. C. rector al Institutului și-a încheiat cuvântarea făcând următorul călduros apel

către preoții veniți din cuprinsul a trei Mitropolii să se adape dela izvor, cu învățatura curată a Sfintei noastre Biserici: «Să se elibereze de toată zgura prejudecătilor sociale și politice ale trecutului; să reconsideră, sub îndrumarea profesorilor, tot tezaurul învățurii creștine și să scoată din el principiile și metodele cele mai bune pentru apostolatul social cerut de vremile cele noi; și să cunoască în mod just legile evoluției vieții sociale și ideologice care conduce clasa muncitoare de pretutindeni spre construirea unei lumi mai bune, mai drepte și mai fericite, din care să dispară, pentru totdeauna, orice asupriire, orice nedreptate, orice teamă și în care să domnească numai iubirea, pacea, înfrățirea și colaborarea în munca cea creatoare de belșug pentru toți oamenii și pentru toate popoarele».

In numele preoților cursiști a vorbit părintele Simion Popescu, din Craiova, care a mulțumit I. P. S. Patriarh Justinian pentru inițierea acestor cursuri și Guvernului Republicii Populare Române, pentru deplina libertate religioasă asigurată tuturor cetățenilor țării.

Aducând salutul D-lui Prof. Stanciu Stoian, Ministerul Cultelor, Dl. director I. Ursucaș a arătat misiunea ce revine slujitorilor altarelor, în lupta pentru ridicarea nivelului cultural al poporului nostru. Vorbind despre felul în care oamenii muncii din întreaga lume răspund la ațâțările războinice ale imperialiștilor, solidarizându-se cu hotărîre sub steagul păcii pe care l-a înălțat uriașa țară a socialismului, Uniunea Sovietică, — Dl. I. Ursucaș a spus: «Lupta pentru apărarea păcii a trezit un puternic ecou și în rândurile slujitorilor Bisericii Ortodoxe Române din Republica Populară Română, iar cel dintâi, ca întotdeauna, a răspuns la chemarea țării I. P. S. Patriarh Justinian. Acest ecou trebuie să meargă crescând și să se traducă în practică prin participarea activă a preoțimii la măreața luptă pentru apărarea păcii».

P. S. Partenie Ciopron, Vicar patriarhal, a adus preoților cursiști binecuvântarea I. P. S. Patriarh Justinian, urându-le spor la muncă și îmbelșugată roadă spirituală, spre binele Bisericii și al Patriei noastre.

După lecția de deschidere: «Probleme și curente creștine actuale», ținută de P. C. Prof. I. Coman, festivitatea a luat sfârșit.

Sărbătorirea Patronului Institutului Teologic și al Școalei de Cântăreți din București.

Luni 30 Ianuarie a. c., — de ziua Sfintilor Trei Ierarhi Vasile, Grigore și Ioan, — s'a sărbătorit, într'un cadru deosebit, patronul Institutului Teologic și al Școalei de Cântăreți din București. Sfânta Liturghie și polihroniul au fost săvârșite în biserică Radu Vodă, unde predica zilei a fost rostită de studentul Milca Ștefan.

In amfiteatrul Institutului s'a desfășurat apoi un program festiv, în prezența P. S. Nicolae Popovici, Episcopul Oradiei, P. S. Partenie Ciopron și P. C. Arhim. Benedict Ghiuș, Vicari patriarhali, P. C. Arhim. Atanasie, Vicarul Arhiepiscopiei Bucureștilor, PP. CC. Pr. Gh. Maior, Pr. Gh. Vintilescu, Pr. Al. Săvulescu și Diacon At. Preda, Consilieri patriarhali, Pr. D. Cristescu, Pr. Gh. Soare, Pr. Gh. Pașoi și Pr. Simion Neaga, consilieri ai Sf. Arhiepiscopiu, și a corpului profesoral al celor două instituții de învățământ.

Reținut de înalte îndatoriri, I. P. S. Patriarh a fost reprezentat de P. S. Nicolae Popovici, Episcopul Oradiei.

După «Imnul Republicii», intonat de corul studenților, a vorbit P. C. Pr. Dr. I. Coman, despre «Idei misionare, pastorale și sociale înnoitoare în viața și opera Sfintilor Trei Ierarhi».

A luat apoi cuvântul P. C. Pr. Victor Popescu, directorul Școalei de Cântăreți Bisericești, care, mulțumind I. P. S. Patriarh pentru apropierea realizată între viitorii preoți și cântăreți, prin orânduirea viețuirii lor laolaltă, în același internat, a infățișat noul rol ce revine cântărețului bisericesc, de părtaş direct în munca pastorală și misionară a preotului.

P. C. Diacon Dr. N. Nicolaescu, rectorul Institutului Teologic, vorbind în numele corpului profesoral al Institutului, a spus, printre altele, următoarele:

«Cinstind astăzi pe Sfinții Trei Ierarhi: Vasile, Grigore și Ioan, — patronii și ocrotitorii Institutului nostru Teologic și ai Școalei de Cântăreți Bisericești din București — noi nu-i pomemim, de sigur, pentru creațiile lor artistice, deși viața și opera lor au fost închinată în întregime adevărului, frumosului și bi-

nelui celui veșnic, atât de frumos cristalizate în toate lucrările pe care ni le-au lăsat și în deosebi în serviciul Sfintei Liturghii.

Noi nu-i pomenim nici pentru creațiile lor sociale, deși viața și opera lor s'au consumat în întregime luptând pentru surparea asupririi și nedreptății, într'o lume împărțită în liberi și sclavi, în sătui și flămânzi, deși ei și-au împodobit numele cu ajutorarea văduvelor și orfanilor, cu ocrotirea sclavilor oropsiți, cu apărarea drepturilor femeii și ale copilului și cu lupta eroică pentru mai multă iubire și dreptate socială — atâtea realizări juridice, economice și sociale — cu caracter înnoitor în epoca sclavagismului.

In calitate de profesori de teologie, de slujitori ai altarului și de creștini, noi îi cinstim, de bună seamă, și pentru acestea, căci calea spre mântuire, care constă din har, credință și fapte bune, este nedespărțită de năzuință și efortul pentru adevăr, dreptate, pace și bună învoie între oameni, drumul spre Dumnezeu-Tatăl trecând prin Fiul, iar drumul spre Fiul trecând prin fiecare dintre semenii noștri care au nevoie de sprijinul nostru în această viață. Dar noi îi cinstim, mai ales, pentru geniul lor religios, pentru eroismul lor moral și pentru desăvârșirea vieții lor în Hristos, pentru care Biserică i-a rânduit în ceata sfintilor, iar instituțiile de învățământ pentru pregătirea personalului cultului Bisericii Ortodoxe Române și i-au ales ca învățători, ca pilduitori și ca ocrotitori.

Cinstind astăzi, după cuviință și datorie, pomenirea numelui lor și evocându-le cu evlavie viața și opera, noi, profesorii, studenții și cursiștii acestui așezământ rugăm, așa dar, pe bunul și atotputernicul Dumnezeu să ne facă vrednici următori ai credinței, învățăturii și exemplului lor, spre împlinirea idealului religios, moral și social, pe care Sfinții Trei Ierarhi l-au pus mai întâi la temelia misiunii sacerdotiale de mântuire a oamenilor și apoi la temelia construirii unei lumi mai drepte, mai bune și mai fericite».

P. S. Nicolae Popovici, Episcopul Oradiei, a adus elevilor Scoalei de Cântăreți, studenților Institutului și preoților care frecventează cursurile de îndrumare misionară binecuvântarea I. P. S. Patriarh și le-a dat prețioase îndrumări.

Corul studenților a executat câteva bucăți muzicale.

Sosirea I. P. S. Patriarh Justinian și a D-lui Prof. Stanciu Stoian, Ministrul Cultelor, a fost salutată printr'o impresionantă manifestație de dragoste de toți cei prezenți. Atât I. P. S. Justinian, cât și Dl. Ministrul al Cultelor, au rostit cuvântări, prin care au felicitat corpul profesoral pentru rezultatele obținute în anul care s'a sfârșit, urându-le și mai îmbelșugată roadă în viitor.

Festivitatea s'a încheiat, printr'o masă comună, la care au luat parte elevii, studenții, profesorii și Inalții oaspeți.

Redeschidere de Biserică.

Duminică 15 Ianuarie 1950, a avut loc solemnitatea redeschiderii bisericii din parohia Creața Leșile, jud. Ilfov, după terminarea lucrărilor de restaurare și spălare a picturii, efectuate prin râvna deosebită a preotului paroh Victor Popescu-Argeș, ajutat de organele parohiale și de toți credincioșii din parohie.

Slujba sfintirii apei și Sf. Liturghie au fost oficiate de P. S. Episcop Partenie Ciopron, Vicarul Sf. Patriarhiei, înconjurat de un sobor de preoți în frunte cu P. C. Pr. Gh. Soare, Consilier Administrativ bisericesc, P. C. Pr. Marin Ducu, Protoiereul Plășii Căciulați și Diacon Anton Uncu, dela Catedrala Sf. Patriarhii.

Au participat mulți credincioși din parohie și din satele vecine, dornici de a vedea o slujbă în sobor, cu Arhiereu.

După sf. slujbă, preotul paroh Victor Popescu-Argeș, luând cuvântul, a făcut darea de seamă asupra lucrărilor de restaurare și a adus mulțumiri călduroase credincioșilor cari l-au ajutat la lucru.

A mulțumit apoi I. P. S. Patriarh Justinian pentru grijă ce o poartă Bisericii, P. S. Episcop Partenie Ciopron, P. C. Pr. Consilier Gh. Soare și D-lui Constantin Vasilescu, secretar epar-

hial, pentru șteneala ce și-au luat și dragostea cu care au venit în mijlocul credincioșilor.

Luând apoi cuvântul P. S. Episcop Partenie, a binecuvântat în numele I. P. S. Patriarh strădaniile credincioșilor din parohia Creața Leșile și a preotului lor paroh.

A arătat care este însemnatatea bisericii ca lăcaș de închinare și rolul ei în mântuirea omului.

Din activitatea comitetului parohial al Parohiei «Sf. Dumitru», Mănăstirea-Ilfov.

Comitetul parohial al Bisericii Sf. Dumitru din comuna Mănăstirea, județul Ilfov, își face vădită existența sa, prin activitatea ce o desfășoară.

Cu prilejul sfintelor sărbători ale Nașterii Domnului, 1949, au fost ajutați cu îmbrăcăminte și alimente un număr de 14 copii săraci și orfani. Astfel, în urma apelului făcut mai din vreme credincioșilor, s'a colectat suma de lei 3.275, precum și obiecte de îmbrăcăminte.

In total s'au distribuit: 12 cămăși, una pereche pantalonași, trei rochițe, 6 per. ciorapi de lână, 3 per. mânuși, 2 fulare, 2 per. papuci, 2 basmale pentru cap, 2 flaneluțe de lână și o scufită de lână. Odată cu pachetul de îmbrăcăminte, fiecare copil a primit și un pachetel cu alimente (pâine, carne, nuci, zahăr, etc.). Bucuria micuților a fost de nedescris.

De asemenei, colportajul a fost susținut de comitetul parohial, cu deosebit interes. S'au distribuit credincioșilor un număr de 280 broșuri din colecția Sf. Părinți, precum și 194 obiecte: iconițe, cruciulițe și medalicane. Valoarea totală a colportajului se ridică la suma de lei 4.486.

Aportul adus de comitetul parohial pentru ușurarea activității pastorale a preotului în parohie este destul de însemnată. Iată o activitate care poate fi pildă de urmat pentru toate comitetele parohiale din întreaga Eparhie.

Pilditorul cel harnic.

Intr'unul din numerile trecute ale revistei noastre, am înfățișat pilduitoarea activitate pastorală și misionară, desfășurată cu mult avânt de un Tânăr preot din județul Prahova. Intr'adins nu i-am destăinuit atunci numele, fiindcă voi am să ne încreză că mai deplin și de alte laturi ale slujirilor sale preoțești, despre care aflasem, din diferite părți, numai cuvinte de laudă.

Din mărturiile ce avem și din veștile bune ce ne-au sosit, cu privire la râvna pentru multe faceri de bine, la purtarea blândă și înțelegătoare cu enoriașii, putem să socotim pe acest preot ca pe unul dintre cei mai destoinici slujitori din Eparhia noastră, lucrător harnic și neșovăitor al vremurilor înnoitoare în ogorul obștesc al Bisericii. Aceste fapte ne îndreptățesc să-i dăm acum în vîltag și numele, căci este vrednic să fie cunoscut de toți, ca o pildă vie de urmat. Este preotul Constantin I. Dobra dela parohia Mânci-Pământeni, județul Prahova.

O dovadă prețioasă asupra activității desfășurate în parohie de acest preot harnic și asupra conlucrării armonioase cu organele locale, o dă Comitetul Provizoriu al comunei Mânci-Pământeni, adeverind că «părintele Constantin-Dobra a colaborat și colaborează cu noi, în nevoie gospodărești ale satului. De asemenea a luat parte cu noi împreună, la strângerea de materiale de construcție și bani dela gospodari pentru refacerea casei distrusă de incendiu a văduvei Maria Mărculescu».

Era firesc să aflăm și mijloacele folosite de preotul Constantin I. Dobra în desfășurarea lucrării sale preoțești pe tărâm pastoral și misionar.

Pentru propășirea obștei noastre creștinești și ca pildă vrednică de urmat, vom desprinde câteva din arătările sale, care dovedesc pe omul hotărât la lucru și cu mult cumpătat în gândire.

«...Tot ceea ce am săvârșit eu până acum, nu este decât o palidă împlinire a misiunii de preot și a îndatoririi sfinte de pastor și părinte duhovnicesc. Dacă m'am ostenit cu unele faceri de bine, încercând să alin durerile, să alung necazurile și să acopăr lipsurile enoriașilor, am făcut aceasta fără dorință de destăinuire și fără gândul de a aștepta altă răsplătă decât mulțumirea su-

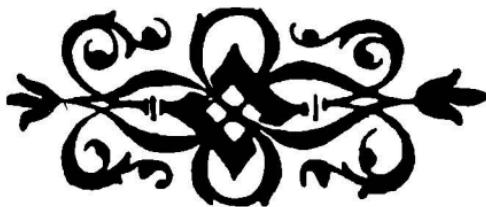
fletească pe care știu că mi-o hărăzește Dumnezeu ori de căto
ori îsbutesc să fiu cuiva de folos cu fapta sau cu îndemnul cel
bun.

«Am căutat să răspund credincioșilor pentru slujbele care
mi le cereau, renunțând să primesc bani, mai ales la înmormântări. Din prinoasele pe care le primesc la biserică sau când umblu
cu botezul, caut mereu să dau partea mea celor lipsiți».

Acestea sunt câteva spicuiri din osârdia preotului Constanțin I. Dobra, care mărturisește, în încheiere, că a înțeles să
muncească în taină și fără sgomot mare în jurul său «fiindcă
orice faptă bună nu trebue știută decât de Dumnezeu și de cel
căruia i-o faci. Altfel înseamnă trufie și laudă deșartă».

Dar, după cuvântul Evangheliei că «făclia nu trebue pusă
sub obroc» și că «dacă vom tăcea noi, pieterele vor striga», am
îndrăsnit să-l dăm în vileag, fără voia sa, ca pilda cea bună să
rodească cu belșug la cei ce o vor afla și o vor urma.

Secția Culturală

LA MOARTEA UNUI VREDNIC PREOT.

Acum 50 de ani, pe locul vechiului Obor, unde e acum Foișorul, începeau să se ridice clădiri moderne, iar centrul comercial al Oborului se muta mai spre periferie, acolo unde sunt acum halele. Oborul Vechi rămânea în centru, împreună cu biserică, care și acum mai poartă acest nume, iar biserică Popa Lazăr, din strada Avrig, din vecinătatea noului centru comercial al halelor, devinea biserică Oborul Nou. Atunci a început să păstorească la această biserică, preotul Alex. D. Popescu, purtând în sufletul lui glasul preoțesc a mai multor generații, dragostea de oameni, precum și cunoaștințele suficiente de liturghisitor și de pastorație.

Timp de aproape 50 de ani a slujit în biserică din strada Popa Lazăr, până în ziua de 26 Decembrie 1949, când și-a dat obștescul sfârșit al vieții sale pământesti.

Când preotul Alex. Popescu a venit la biserică din str. Avrig, dascălul Dumitache Popescu mai avea încă vreo 15 copii, care învățau să citească după ceaslov și care umbrau în mahala, cu icoana Nașterii, împreună cu cântărețul, și veneau în fiecare Duminică la slujbă, stând în altar lângă preot și la strană, ținând isonul.

Mulți dintre aceștia, împreună cu alte câteva sute de suflete au stat lângă sicriul preotului Alex. Popescu, când preoții îl prohodeau cu cântări, ei îl prohodeau cu regrete și lacrimi.

Au fost și mulți preoți la această înmormântare de preot, pentru că răposatul, cât a fost în viață, nu s'a sfădit cu nimeni, n'a invidiat pe nimeni, n'a bârfit niciodată și nu s'a desmînțit prin fapte pentru cele arătate prin cuvinte.

Iată realizările înfăptuite de Preotul Alex. Popescu, aşa cum le-a arătat urmașul său în conducerea parohiei, Preotul Dumitru Adamescu: «In această lungă păstorire, Preotul Alex. Popescu a realizat mult. Astfel, a clădit o casă parohială, a re-

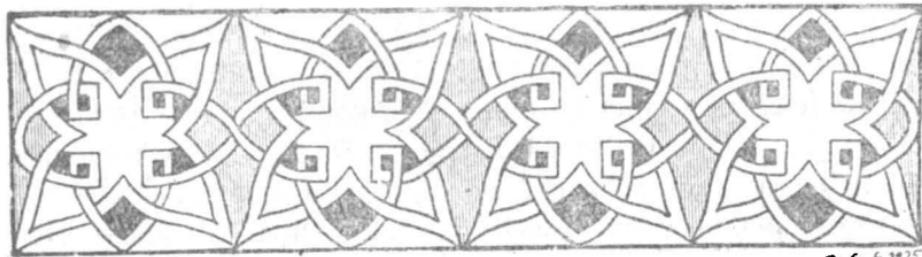
parat biserica în două rânduri: în 1908 și în 1921, iar a treia oară, în 1942, împreună cu mine, strângând fondurile necesare dela enoriași și dela alte autorități. A fost și în războiul din 1916-1918, ca preot militar, fiind decorat și înaintat «Econom-Stavrofor» pentru meritele sale. A fost de două ori ales consilier comunal, indicat pentru această demnitate de către frații preoți, spre a se ocupa cu asistența socială. A sfătuit, a îndrumat, a mustrat cu blândețe pe mulți enoriași, făcându-și datoria de preot sfîntitor și învățător, în toate arătându-se prietenos și plin de răbdare, după cuvântul Sfintei Scripturi: «Propoveduiește cuvântul, stăruiescă asupra lui cu timp și fără timp, mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura» (2 Timotei 4, 2).

După primul război mondial, Părintele Alexandru a avut durerea să-și piardă soția, având 6 copii, dintre care cel mai mic era în vîrstă de 12 ani. Dar dacă în calitate de preot s'a dovedit a fi pildă pentru preoți și ca tată de familie s'a dovedit a fi o pildă pentru părinți. Și-a crescut copiii cu toată grijă, dându-le o educație îngrijită, învățându-i carte.

De aceea, Preotul Alex. Popescu, care s'a străduit atât de mult în viață, a putut spune cu dreptate că a luptat lupta cea bună — lupta aceia pe care trebuie să o ducă orice păstor de suflare care trebuie să dea seama înaintea lui Dumnezeu de misiuna ce i-a fost încredințată.

Dar căutând să măntuiască pe alții, preotul se măntuiește și pe sine, căci Dreptul Judecător răsplătește pe toți aceia care aduc pe alții la calea cea bună, după cuvântul Sfântului Apostol Iacov: «Fraților, dacă s'a rătăcit vreunul dintre voi dela adevăr și-l întoarce un altul, să știi că cine-l întoarce pe un păcătos dela rătăcirea sa, va mărtuii un suflet dela moarte și va acoperi o sumedenie de păcate» (Iacob 5, 19, 20).

De aceea, la trecerea lui din viață aceasta, atât familia cât și enoriașii și noi preoții împreună-slujitori, îl regretăm și îl plângem cu durere. Inimile noastre sunt impresionate de această despărțire care a venit aşa de năprasnic, căci plâng unii pe tatăl cel iubit, alții pe îndrumătorul lor, iar alții pe vrednicul slujitor, care a dat exemplu cum trebuie să ne facem datoria în greaua noastră misiune a preoției».

D G 51925

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 1072/950.

ORDIN CIRCULAR.

**CATRE TOATE PROTOIERIILE ȘI PAROHIILE DIN
EPARHIE.**

Se face cunoscut tuturor PP. CC. Protoierei și Preoți din Eparhie, că, potrivit dispoziției date de I. P. S. Patriarh Justinian, începând cu anul 1950, toate ordinele cu caracter general, le vor fi aduse la cunoștință prin revista eparhială «Glasul Bisericii» precum și prin suplimentul său, de două ori pe lună, la datele de 1 și 15 ale fiecărei luni.

In consecință, CC. Preoți sunt îndatorați ca de îndată ce vor lua cunoștință din revistă de ordinele noastre, să le aducă la îndeplinire, iar PP. CC. Protoierei vor controla și raporta de executarea lor întocmai, înaintând la Centrul Eparhial, fără altă invitație, rapoartele ce va fi necesar a le face, potrivit cu ordinele ce se dau.

CC. Preoți vor insera în registrul de intrare al parohiei, cuprinsul ordinelor circulare pe care le vor păstra apoi într'o mapă specială, cunoscând că înregistrarea ordinelor va fi controlată cu ocaziunea inspecțiilor ce li se vor face.

p. PATRIARH,
Vicar, Arhim. Atanasie

Secretar Eparhial,
Const. Vasilescu

CONCURS PENTRU APĂRATORII BISERICEȘTI.

In conformitate cu dispozițiunile noului Regulament de procedură al instanțelor disciplinare bisericești, sanctionat prin Inalt Decret Prezidial Nr. 7 din 13 Ianuarie 1950, se publică concurs pentru recrutarea apărătorilor bisericești, pentru instanțele de judecată bisericească, după cum urmează:

10 (zece) apărători pentru Consistoriul Central Bisericesc.

Pentru Centrul București.

Câte 8 (opt) apărători pentru Consistoriile Eparhiale de pe lângă Arhiepiscopiile Bucureștilor și Craiovei;

Câte 5 (cinci) apărători pentru Consistoriile Eparhiale de pe lângă Episcopiile: Buzăului, Constanței și Râmnicului-Argeșului;

Câte 4 (patru) apărători pentru fiecare Consistoriu Disciplinar Protopopesc din Capitală și județele din cuprinsul Arhiepiscopiei Bucureștilor, Arhiepiscopiei Craiovei și Episcopiilor: Buzăului, Constanței și Râmnicului-Argeșului.

Pentru Centrul Iași.

Câte 8 (opt) apărători pentru Consistoriile Eparhiale de pe lângă Arhiepiscopiile Iașilor și Sucevei;

Câte 5 (cinci) apărători pentru Consistoriile Eparhiale de pe lângă Episcopiile: Romanului-Hușilor și Galațiilor.

Câte 4 (patru) apărători pentru fiecare Consistoriu Disciplinar Protopopesc din județele din cuprinsul Arhiepiscopiei Iașilor, Arhiepiscopiei Sucevei și Episcopiilor: Romanului-Hușilor și Galațiilor.

Candidații la titlul de apărător bisericesc trebuie să fie doctori sau licențiați în teologie, cu examenul de promovare de categoria I-a și să aibă cel puțin 10 (zece) ani de preoție lucrătoare.

Nu vor putea fi admisi ca apărători bisericești, clericii cari au fost condamnați de instanțele bisericești, sau instanțele civile și penale, cei care sunt sub culpe canonice și cei pedepsiți direct de Chiriarh.

Cererile candidaților se vor face în scris și se vor depune

la Chiriarhia respectivă și vor fi însoțite de următoarele acte, din care să se vadă că intrunesc condițiile de a fi apărător:

- a) Actul de studii;
- b) Certificat de anii servizi, în care să se menționeze că nu au suferit vreo condamnare bisericească și că nu sunt sub anchetă și sub culpe disciplinare;
- c) Certificatul dela Cazierul Judiciar, din care să se constate că nu au suferit vreo condamnare civilă sau penală.

Termenul pentru depunerea cererilor însoțite de acte, se fixează la data de 1 Martie 1950, după care vor fi înaintate de cancelariile chiriarhale, comisiunilor respective, care funcționează pe lângă Centrele București și Iași.

Candidații înscriși vor depune un examen special din dreptul canonic, Statutul de Organizare al Bisericii Ortodoxe Române din nouile regulamente și dispozițiuni bisericești și din legile Țării.

Fiecare candidat înscris la examen va achita la prezentare, înainte de începerea examenului, o taxă de lei 1500.

Nr. 15641/949.

CĂTRE PROTOIERII, PAROHII, MÂNASTIRI.

Mai jos vi se redă, în copie, adresa Onor. Minister al Cultelor Nr. 37500/949, spre luare de cunoștință și întocmai conformare.

p. PATRIARH,
Vicar, Arhim. Atanasie

Secretar Eparhial,
Const. Vasilescu

Copie de pe adresa Nr. 37500/949 a Onor. Minister al Cultelor.

In conformitate cu adresa Nr. 174769/949 a Ministerului Finanțelor și ca urmare la adresa noastră circulară Nr. 36048/949, avem onoare a vă face cunoscut că, unitățile care deși au dreptul să depună în contul Ministerului Cultelor corespondența oficială adresată acestuia, dar al căror volum nu atinge numărul de 10 corespondențe zilnic, vor plăti taxele poștale la prezentare, prin francare cu timbre poștale, conform tarifului P. T. T. în vigoare, fără a le putea prezenta cu borderou în creditare de taxe.

Față de această dispozițiune, vă rugăm a cunoaște că, în-

cepând dela 1 Ian. 1950, toate unitățile care se găsesc în această situațiune urmează să suporte din veniturile lor proprii francarea corespondenței oficiale, adresată Ministerului, dacă volumul lor nu depășește 10 corespondențe zilnic, oficiile P. T. T. având dispoziții categorice de a nu primi cu borderou în creditare de taxe asemenea corespondență.

Rambursarea cheltuielor făcute de către unitățile care intră în această categorie, se va face de către Ministerul Cultelor, sub formă de subvenție, la 1 Iulie și 1 Decembrie 1950.

Pentru aceasta, unitățile în cauză vor cere Ministerului prin adresă, ordonanțarea sumelor cheltuite cu francarea corespondenței, suma stabilindu-se după numărul corespondențelor expediate Ministerului Cultelor.

Protopopiatele vor solicita sumele atât pentru ele, cât și pentru mănăstiri și parohii, cărora le vor aduce la cunoștință, de îndată, dispozițiunile de mai sus.

Se atrage din nou atențunea că nu se va putea depune și deci nu se va plăti decât corespondența adresată Ministerului Cultelor.

p. Ministru,
(ss) Manu

Director,
(ss) Mircea Ionescu

Serviciul Personalului.

Nr. 14109/949.

Ordin circular către PP. CC. Protoierei din cuprinsul Sf. Arhiepiscopiei a Bucureștilor.

Mai jos vi se redă, în copie, spre cele de regulă, adresa Onor. Minister al Cultelor Nr. 34686/949, prin care se fixează normele după care se vor putea face pe viitor mișcările de personal.

p. PATRIARH,
Vicar, Arhim. Atanasie

Secretar Eparhial,
Const. Vasilescu

Copie de pe adresa Onor. Minister al Cultelor Nr. 34686/949.

Avem onoare a vă aduce la cunoștință că, odată cu întocmirea bugetului pe exercițiul 1950, s'a fixat definitiv cadrul de personal bugetar al acelei Eparhii.

In urma arondărilor efectuate în Ardeal și a transferărilor cu post cu tot în restul țării, Eparhiile au putut face o raționalizare a posturilor bugetare, pentru o mai justă repartizare a lor pe parohii, stabilindu-se astfel parohiile bugetare.

In acest cadru, care se fixează la numărul actual de posturi bugetare atribuit acelei Eparhii, se vor putea face pe viitor mișcările de personal, ținându-se seama de următoarele norme ce se leagă de recunoașterea acestor mișcări, în cadrul bugetar:

1. Pentru a nu se perturba ordinea stabilită în evidențele de personal, cu începere dela 1 Decembrie 1949, nu mai pot fi în general recunoscute transferări cu post cu tot.

2. Transferări și angajări bugetare nu se mai pot recunoaște decât în actualele posturi bugetare vacante sau care ar deveni vacante.

3. In cazul când un post bugetar vacant nu este absolut necesar într'o localitate, se poate cere desființarea lui și bugetarea unui alt post, cu salariul postului desființat.

Posturile care au fost ocupate de personalul clerical scos dela salarizare din anumite motive, vor fi ținute în evidență și se va hotărî asupra lor, de la caz la caz.

4. Detașări în cadrul personalului clerical nu se pot face, pentru același motiv al respectării cadrului fixat, conform instrucțiunilor date de Comisiunea pentru simplificarea și raționalizarea aparatului de Stat.

Nevoile de serviciu la parohiile vacante sau lipsite de slujitori se vor împlini prin delegări provizorii, cu suplinirea de către personalul din parohiile vecine, fără ca această delegare să reclame o schimbare de domiciliu și deci schimbarea în statele de plată.

p. MINISTRU.

(ss) Nistor

DIRECTOR,

(ss) Dobocan

SERVICIUL PERSONAL

Nr. 14016/949.

ORDIN CIRCULAR CĂTRE TOATE PROTOIERIILE DIN CUPRINSUL SF. ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTIILOR.

Prin ordinul circular Nr. 10868 din 5 Oct. 1949, s'a cerut să ne comunicați numele celor decorați cu ordine și medaliile străine, precum și brevetele respective, spre a fi trimise Ministerului Afacerilor Externe.

prin Ministerul Cultelor, în vederea eliberării cuvenitului brevet de autorizare pentru portul acestor ordine și medalii.

Deși au trecut mai mult de două luni dela data expedierii ordinului în cauză, nu am primit răspunsul decât dela Protoierile: Sectorul I București; Plasa Bolintin, Vălenii de Munte și Giurgiu.

Intrucât Onor. Minister solicită să-i înaintăm de urgență numele și brevetele celor în cauză, vă invităm din nou să răspundeți cât mai urgent ordinului circular de mai sus, atât pentru personalul dela parohii, cât și pentru cel dela mănăstiri.

p. PATRIARH,
Vicar, Arhim. Atanasie

Secretar Eparhial,
Const. Vasilescu

SERVICIUL PERSONAL

Nr. 14620/949.

CATRE PAROHII.

In conformitate cu adresa Nr. 34565/949, a Onor. Minister al Cultelor, vi se face cunoscut că, prin Deciziunea Ministerială Nr. 4418, publicată în M. O. Nr. 32 din 9.II.948, numitul Departament a sanctionat pe pictorul bisericesc autorizat Ion Flesaru, cu retragerea autorizației de pictor pe timp de 3 luni, începând dela 1 Ian. 1950 - 1 Apr. 1950, pentru executarea lucrărilor în mod ilegal, la biserică parohiei Vatra Satului din comuna Berevoești, jud. Muscel.

p. PATRIARH,
Vicar, Arhim. Atanasie

Secretar Eparhial,
Const. Vasilescu

SERVICIUL PERSONAL

Nr. 270/950.

ORDIN CIRCULAR CATRE TOATE PROTOIERIILE DIN CUPRINSUL SF. ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTIILOR.

Mai jos vi se redă, în copie, adresa Onor. Minister al Cultelor Nr. 36048/949, spre luare de cunoștință și intocmai conformare.

p. PATRIARH,
Vicar, Arhim. Atanasie

Secretar Eparhial,
Const. Vasilescu

COPIE de pe Adresa Onor. Minister al Cultelor Nr. 36048/949, Direcția Contabilității.

Prin adresa noastră circulară Nr. 36048/949, s'a făcut cunoscut tuturor unităților tutelate că, intrucât aceste unități se conduc după principiul gospodăriei chibzuite, cu începere dela 1 Ianuarie 1950 va fi suportată de Minister numai corespondența ce se va înainta Ministerului, urmând ca plata corespondenței expediate altor instituții sau persoanelor particulare să fie suportată de bugetul lor propriu.

Intrucât se observă că și după această dată, unitățile continuă a depune în contul nostru corespondență ce nu este adresată Ministerului Cultelor, vă atragem în mod serios atențunea că această corespondență nu se plătește de acest Minister.

În consecință, vă rugăm să lăsați să nu mai fie depusă la Oficiile P.T.T. de către Dvs. și de către organele Dvs. inferioare, decât corespondență adresată Ministerului, ținându-se seama și de dispozițiunile prevăzute în ordinul nostru circular Nr. 37500/949.

Sumele plătite de Minister pentru corespondență ce nu-i era adresată, vor fi imputate instituțiilor care nu s-au conformat ordinului nostru circular Nr. 36048/949.

Acest ordin vă rugăm să-l comunicați unităților în subordine.

p. Ministrul,
(ss) Mircea Ionescu

p. Director,
(ss) Indescifrabil

SERVICIUL PERSONAL

Nr. 583/950.

ORDIN CIRCULAR CATRE TOATE PROTOIERIILE DIN CUPRINSUL SF. ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTIILOR.

Vă invităm să depuneți neapărat procesele verbale de inspecții din anul 1949, până la data de 1 Februarie a. c., cunoșcând că cele nedepuse în termen nu vor fi luate în considerație la tabelul respectiv, pentru Adunarea Eparhială.

p. PATRIARH,
Vicar, Arhim. Atanasie

Consilier Administrativ,
Pr. Gh. Soare

Nr. 298/950.

Prin hotărârea Consiliului Eparhial din ședința de la 12 Ianuarie 1950, pe temeiul dispozițiunilor art. 71 din Statutul pentru organizarea Bisericii Ortodoxe Române, s'a aprobat ca parohiile: Andronache I, Andronache II, Fundeni Doamnei, Uniunea Voluntarilor și Sf. Vineri-Colențina, să aparțină și pe viitor Protoieriei Sectorului I Galben-Capitălă, Protoieria Sectorului II depășind cu mult numărul de 50 parohii.

SERVICIUL PERSONAL

Nr. 14348/949.

CATRE SF. MANASTIRI ȘI SCHITURI DIN EPARHIE.

Sf. Episcopie a Romanului și Hușilor, prin adresa Nr. 8985/949, ne încunoștiințează că a exclus din monahism pe monahul Glicherie Ciurchișă, dela acea Sf. Episcopie, întrucât numitul s'a făcut vinovat de grave

abateri dela disciplina monahală și a părăsit de bună voie viața călugărească.

Ca atare, nu-l veți primi in acest schit sau mănăstire, in caz de prezentare.

p. PATRIARH,
Vicar, Arhim. *Atanasie*

Secretar Eparhial,
Const. Vasilescu

SERVICIUL PERSONAL

Nr. 14962/949.

ORDIN CIRCULAR CATRE PP. CC. PROTOPOPI AI SF. ARHIEPIS-COPII A BUCUREȘTIILOR.

In complectarea ord. circular Nr. 11724/949, vi se face cunoscut că dispozițiunile menționatei circulări se socotesc ca o recomandare, ce urmează a se aplica dela caz la caz, acolo unde se poate și este în interesul Bisericii suplinirea la oficiul parohial și în aşa fel ca bunul mers al treburilor parohiale să nu sufere.

p. PATRIARH,
Vicar, Arhim. *Atanasie*

Consilier Administrativ,
Pr. Gh. Soare

MINISTERUL CULTELOR

Direcțiunea Contabilității

Nr. 1745/950/IV

Ca urmare la circulara noastră Nr. 230579/49, cu privire la modalitatea de expediere a corespondenței oficiale, și în conformitate cu adresa Administrației Poștelor și Telecomunicațiilor Nr. 2220 din 10 Ianuarie 1950, corespondența oficială adresată Ministerului Cultelor, de către unitățile tutelate, se va depune la oficiile poștale, din țară, cu borderouri întocmite în trei exemplare, nu în două exemplare cum s'a depus până în prezent.

Oficiile poștale având dispozițiuni în acest sens, vă rugăm a vă conforma întocmai.

Protoierile sunt obligate să aducă de îndată la cunoștință mănăstirilor, schituriilor și parohiilor, dispozițiunile de mai sus, pentru care rămân direct răspunzătoare.

p. MINISTRU,
(ss) N. Albulescu

p. DIRECTOR,
(ss) Gh. Prundeanu

Nr. 15.278/950.

CĂTRE PAROHII ȘI PROTOIERII.

La întocmirea bugetelor parohiale pe anul 1950, veți prevedea în buget sume absolut reale și suficiente, pentru ca parohia să nu fie nevoită să ceară aprobări pentru deschideri de credite în cursul anului.

De asemenea, fiecare parohie va prevedea în buget suma necesară pentru francarea corespondenței oficiale.

Acolo unde cântăreții bisericesti au fost scoși din bugetul Statului, se va avea grijă a se trece în buget suma necesară, variind după posibilitățile materiale ale parohiei pentru plata unui cântăreț.

Tot la acest articol se va trece și 10% fond de asigurări. Salariul se va plăti prin stat de plată și acolo unde salariul cântărețului va trece de 2.500 lei, se va achita și impozitul, care va fi suportat de către cântăreț. Cota de 10% asigurări va fi suportată de parohia respectivă.

Parohiile vor mai creia un nou articol, intitulat: «Fondul Cultural-Sportiv» de 1%, care se socotește la valoarea salariului și se suportă de către parohie.

La toate celelalte articole bugetare, parohiile vor trece sumele după nevoile și posibilitățile pe care le au.

Vi se pune în vedere că toate conturile de gestiuni parohiale pe anii trecuți se vor păstra la parohiile respective, așteptând delegatul nostru care le va verifica.

Instrucțiuni mai ample cu întocmirea gestiunilor noi, cu întocmirea actelor de cheltueli, precum și cu noua metodă de lucru în registrele noii de contabilitate parohială, vi se vor trimite ulterior.

p. PATRIARH,
Vicar, Arhim. Atanasie

Secretar Eparhial,
Const. Vasilescu

SERVICIUL ECONOMIC

Nr. 272/950.

CĂTRE PROTOIERIILE DIN EPARHIE.

Ca urmare la adresa Administrației Patriarhale Nr. 119/950, vi se pune în vedere să ne raportați de urgență și cât mai amănuntit, dacă în

parohiile și mănăstirile din acea Protoierie se găsesc stupi de albine, precum și să răspundeți la următoarele date, fiind necesare la întocmirea și punerea în aplicare a planului apicol pe anul 1950:

1. Câtă stupi posedă, ce sistem, dimensiunea ramelor, starea lor și eventual de ce îmbunătățiri ar avea nevoie pentru a fi puși la punct.

2. Situația fiecărui stup intrat la iernat (vârsta reginei, câte rame, cantitatea de provizie).

3. Ce instrumente și mașini apicole posedă (centrifugă, presă de fugari, cuțite, piepteni, măști, etc., dulapuri pentru păstrat fagurii, vase pentru miere).

4. Ce rezerve de faguri au cu miere, sau fără și dacă au ceva rezerve pentru alimentarea de primăvară.

5. Ce recoltă au avut în ultimii 3 ani (miere, roi și ceară).

6. Posibilitățile localității (flora), pomici fructiferi, salcâmi, fânețe, teiu, etc. și care-i perioada meliferă principală (culesul mare).

7. Dacă au posibilități de construire de noi stupi (ateliere de tâmplărie, cherestea și dimensiunile și lucrătorii tâmplari care pot citi un plan.

p. PATRIARH,
Vicar, Arhim. Atanasie

Secretar Eparhial,
Const. Vasilescu

Nr. 1075/950.

ORDIN CIRCULAR CATRE TOATE PROTOIERIILE DIN CUPRINSUL SF. ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTIILOR.

In conformitate cu rezoluția I. P. S. Patriarh, pusă pe tem. 11772 din 1949, vi se pune în vedere că, începând cu data de 1 Ianuarie 1950, Protoiereii nu mai au voie să incaseze dela preoți și parohii sub nicio formă, sume de bani pentru Protoierie decât cota de 5% asupra bugetelor parohiale și rabatele dela lumânări, cărti și calendare.

p. PATRIARH,
Vicar, Arhim. Atanasie

Secretar Eparhial,
Const. Vasilescu

SERVICIUL ECONOMIC

Nr. 680/950.

ORDIN CIRCULAR CATRE TOATE PROTOIERIILE DIN CUPRINSUL SF. ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTIILOR.

Cu prilejul inspecțiilor inopinate la bisericile din Capitală, de către organele de control, s'a constatat că la pangare se consumă și lumânări din comerț sau din fabricație proprie, nerespectându-se astfel dispozițiunile Sf. Arhiepiscopii.

Vi se pune în vedere ca P. C. Voastră să verificați de îndată pangarele parohiilor respective, spre a raporta dacă se respectă întru totul dispozițiunile date, atât în privința folosirii lumânărilor numai dela tur-

nătoria rituală a Sf. Arhiepiscopiei, cât și asupra constituirii și funcționării Comitetului de pangar, conform circulării trimise în această privință.

Se atrage în mod serios atenția că, în cazul că la verificările ce se vor face inopinat de organele Sf. Arhiepiscopiei, se va constata că nu se respectă dispozițiunile de mai sus, pe lângă sancționarea severă a preotului paroh, veți fi sancționat și P. C. Voastră.

p. PATRIARH,
Vicar, Arhim. Atanaste.

Consilier Administrativ,
Pr. S. Neaga

MINISTERUL CULTELOR

Direcția Contabilității
Serv. Ordonanțării Cheltuiellor

Constatându-se că dispozițiunile cuprinse în circulara noastră Nr. 20.889/949 cu privire la întocmirea statelor de salarii, pentru personalul unităților tutelate de către acest Minister, nu au fost respectate întocmai în cursul anului 1948, revenim cu noi precizări și complecțări, ca urmare la circulara Ministerului Finanțelor Nr. 211.334/950, și în conformitate cu dispozițiunile legale în vigoare pentru anul 1950.

1. Statele de salarii se vor întocmi în trei exemplare și se vor înainta acestui Minister nesemnate de către cei în drept a primii salarii.

2. Aceste state, însoțite de raport, vor trebui să fie expediate astfel ca ele să ajungă la Minister cel mai târziu în ziua de 2 ale fiecărei luni.

Vă atragem atențunea că statele primite după data de 2 ale fiecărei luni nu se mai pot ordonața, sumele respective cuvenite salariaților urmând a fi imputate și plătite de către acel din a căror vină nu s-au înaintat statele la timp.

3. Două din statele nesemnate de salariați și înaintate Ministerului pentru ordonanțare se restituie cu adresă.

4. În conformitate cu dispozițiunile Ministerului Finanțelor plata salariaților se va face de Dvs. în termen de trei zile din momentul când Dvs. ați incasat valoarea ordinului de plată la Banca de Stat R.P.R. pentru salariile respective.

De exemplu, dacă termenul de incasare a fost fixat la 28 ale fiecărei luni, plata salariaților se va face în cele 3 zile următoare: 24, 25 și 26 ale lunii respective.

La plata salariaților celor două state nesemnate, restituite de către Minister, vor fi semnate de fiecare din salariați, în momentul primirii salariului.

Salariile personalului care nu se prezintă în termenul de trei zile să-și incaseze drepturile, îl se vor consemna salariațile respective la Casa de Economii și Consemnațuri.

In statul de salariu, în locul semnăturii se va menționa că salariul i-a fost consemnat, cu recipisa Nr.

Unul din statele semnate de cei care au primit salariul și complectat cu mențiunea pentru cei cărora li s-au consemnat salariul, va fi restituit Ministerului cu raport în care veți menționa în mod absolut obligatoriu numărul ordinului de plată cu care ați incasat salariile respective, acest stat servindu-ne ca act justificativ.

Al doilea exemplar rămâne în arhiva Dvs. și vă servește ca act justificativ.

5. Consemnarea salariilor se va face pe seama și la dispoziția unității respective (Mitropolie, Episcopie, școală, Protoierie), specificându-se în recipisă numele și unitatea unde funcționează salariatul respectiv, precum și luna pentru care se consemnează salariul.

Recipisa se păstrează de unitatea respectivă, anexată la statul respectiv.

La prezentarea personalului pentru ridicarea drepturilor sale, dacă are dreptul la salariu pe acel timp, se va face adresă către Casa de Economii și Consemnațuni, la care se alătură recipisa, cerându-se acelei Case, să emite un ordin de restituire de egală valoare cu recipisa de consemnare, pe numele salariatului în cauză și să î-l plătească.

Pe conceptul adresel pe care se trimit recipisa de consemnare la Casa de Economii și Consemnațuni pentru restituirea sumei, se va semna de primirea recipiselui de lei de către salariatul respectiv, iar acest concept se va anexa la statul de plată ca act justificativ.

6. Veți lua măsuri ca prezentarea personalului respectiv pentru incasarea salariilor, să se facă în cele trei zile, astăzi cum am arătat mai sus, pentru a nu se da naștere la consemnări de salarii, care cer o serie de formalități și corespondență inutilă, ingreunându-se bunul mers al serviciilor.

7. Constatându-se că majoritatea unităților exterioare trimit statele fără să arătă cărei unități aparțin, veți lua măsuri de îndreptarea acestor situații, prin complectarea mențiunilor din partea stângă, sus, a statului, astfel:

Protoieria Plășii

Județul

Sediul

8. Toate unitățile incasatoare și platitoare, fiind obligate să aibă cont deschis la agențiiile de banod de unde incasează salariile, vă facem cunoscut că nu se vor ordonața statele de salarii dacă în partea dreaptă — sus — a raportului cu care le înaintați Ministerului nu se va menționa numele și Nr. sediului agenției de bancă respectiv, precum și nr. contului deschis.

Exemplu: Agenția: Rupea, Nr. 54, 4.

Contul: 071—002—4.

Nr. sediului și contului le veți cere dela agenția de bancă respectivă. Vă alătarem în mod serios atențunea că, în cazul în care aceste numere vor fi greșit date de Dvs. și se va ajunge la ordonanțări pe alte agenții, Dvs. veți fi direct răspunzători pentru ușemenea erori.

9. Se va evita a se trimite state necertificate pentru prezență în serviciu și nesemnate de șeful unității respective (Mitropolit, Episcop, Rector, Director, Protoiereu, etc.).

10. Se va evita a se omite personal din statele de salarii, pentru care ar urma să se facă state suplimentare, deoarece în modul acesta se face risipă de materiale, corespondență inutilă, și muncă în plus.

11. Se va area o deosebită grijă la întocmirea statelor, pentru ca numele și sumele să fie clare, nedându-se astfel loc la confuzii; statele care vor fi rău întocmite, necitești, vor fi restituite.

12. În cazul când în cuprinsul aceleiași Protoieriei există și mănăstiri, schituri, etc., Protoieria are obligația de a înainta odată cu statele ei de salarui, cu același raport și pe cele ale mănăstirilor respective. Statele, în acest caz, fiind mai multe, să trec într'un borderou al cărui model și mod de complectare îl dăm la sfârșitul acestei circulări.

13. Personalul suspendat va figura în statele de salarui ca și ceilalți salariați, cu singura deosebire că salariul său net apare într-o coloană specială, după coloana de rețineri pentru «Fondul de Credit și Ajutor a Clerului Ortodox». Pentru acest personal nu se face nici un fel de rețineri, afară de impozitul pe salarii, deci apare în state cu salarul brut, impozitul și salarul net.

In locul semnăturii acestui personal, se va menționa că a fost suspendat conform Deciziei Nr. . . ., meninține care se va face și în raport.

14. În zilele absenteate dela serviciu se vor retine din statul de pe luna imediat următoare, adică se vor scade zilele lipsite din totalul de 26 zile, la care ar fi avut dreptul, trecându-se în state numai cu restul zilelor.

Se va ține seamă să nu se achite nici o sumă pentru apsențe.

15. Personalul care a obținut concediu de boală, de studii, sau interese familiare, nu va fi trecut în state, decât cu zilele de muncă efectiv prestate și cu salariul la care are dreptul pentru aceste zile. În cazul în care concediul este de o lună sau mai multe luni, salariul respectiv va figura în state fără sume, menționându-se că este în concediu, iar în raportul care însoțește statele de salarui, se va menționa, pentru fiecare, durata concediului, cine l-a aprobat, precum și Nr. aprobării.

16. Personalul bolnav, pe timpul boalei neavând dreptul la salarui, va figura în state numai cu zilele de muncă efectiv prestate.

Pentru acordarea ajutoarelor de boală se vor înainta acestui Minister, următoarele acte:

a) Certificatul medical împreună cu ordinul de plată, tip Asigurări Sociale.

b) Lista de plată model 3, tip Asigurări Sociale, în trei exemplare, certificată de către șeful unității respective, și semnată de către beneficiar.

c) Dovadă oficială că este sau nu sindicalist.

Vă atragem atențunea că plata ajutoarelor de boala, nu se va face pe bază de state de salariu sau borderouri, ci numai pe bază de liste de plată tip Asigurări Sociale.

17. Pentru acordarea ajutoarelor de maternitate (leuzie), rufărie și alăptare), se vor înainta următoare acte:

a) Certificatul medical împreună cu ordinul de plată tip Asigurări Sociale.

b) Lista de plată model 3, tip Asigurări Sociale, în trei exemplare, certificată de către șeful unității și semnată de către beneficiari.

Se atrage atențunea că, ajutoarele de maternitate nu se acordă membrilor de familie și salariaților, ci numai funcționarilor care sunt în cîmpul muncii.

18. Pentru acordarea ajutorului de deces se vor înainta următoarele acte:

a) Ordin de plată, tip Asigurări Sociale.

b) Extrasul de deces în original.

c) Lista de plată model 3, tip Asigurări Sociale.

d) Dovadă oficială în care să se specifice cine a suportat cheltuelile de înmormântare.

19. Constatându-se că unitățile tutelate de către acest Minister fac adesea risipă de materiale, trecând în stat format mare, un singur salariat, rugăm a lua măsuri, ca în asemenea cazuri, statul de plată respectiv să fie tăiat în mai multe părți, urmând ca ele să fie complectate cu titulatura coloanelor respective.

20. Pentru cheltuelile de nutriment, cheltuelile materiale pentru Centre Eparhiale și mandatiri, cor, nu ni se vor mai înainta acte justificative, lunar. Sumele ce se vor acorda pentru acoperirea cheltuielilor de mai sus, se vor acorda sub formă de subvenție, lunar sau trimestrial, din oficiu, virându-se sumele respective în conturile Dvs. la Banca R.P.R.

Suma se va contabiliza în scriptele Dvs. iar actele justificative se vor păstra în arhiva Dvs., urmând a fi prezentate pentru verificare organelor de control ale Ministerului, cunoscând că nu aveți voie să schimba destinația pentru care vi s-au acordat acele sume.

21. Orice nouă introducere în statul Protoceriei (transferări, numiri), nu se va face decât după recunoașterea migrației respective de către Minister.

Odată cu aceasta vi se reamintește că, potrivit circularei Nr. 34.686/949, nu se pot face dețăși în cadrul personalului clerical, deci nu vor fi trecuți în stat, ca dețăși, cei delegați cu suplinirea provizorie a unor parohii vacante. Cei delegați cu suplinirea primesc salariul dela parohia unde sunt titulari.

22. Statele vor fi certificate și semnate numai de Protoiereii recunoscuți de Minister, iar în lipsă sau în caz de impiedicare, de către Protoierul plășii vecine, arătându-se motivul suplinirii.

Celelalte dispoziții cuprinse în circulara noastră Nr. 20889/949,
rămân valabile și pentru anul 1950, cu precizările și adăugările de mai sus.

p. Ministrul,

(ss) N. Albulescu

p. Director,

(ss) Gh. Prundeanu

B O R D E R O U

de actele justificative privind raportul (Nr. a....)

Adresa _____

Nr. ctr.	Denumirea actului	Suma brutto	Observații
1.	Stat salarii Protoieria	
2.	Stat salarii Mănăstirea	
3.	Stat salarii Schitul	

Se certifică că actele prevăzute în prezentul borderou au fost verificate de noi și găsite că îndeplinește condițiunile legale de fond și formă și s-au găsit bune de plată.

Conducătorul } Direcției
 } Serviciului

PUBLICAȚII.

Se aduce la cunoștința tuturor pictorilor autorizați că, în ziua de 19 Februarie 1950, orele 3 după amiază, se va ține licitație publică, cu oferte închise, la biserică Ștefănești de Sus, din com. Ștefănești, județul Ilfov, pentru angajarea picturii de pe catapeteasmă.

Valoarea lucrării, după devizul aprobat de Ministerul Cultelor cu Nr. 2665 din 1 Februarie 1950, este de lei 70.000 (șaptezeci de mii).

Devizul se poate vedea la oficiul parohial în orice zi între orele 8-12 și 3-6.

La licitație vor fi primiți numai pictori autorizați, care vor face dovada că au mai executat asemenea lucrări.

Paroh, Preot Grigore Teianu

Parohia Bisericii Sf. Vineri-Herasca din București, str. Sf. Vineri Nr. 23-25, aduce la cunoștința celor interesați că, în ziua de 19 Martie 1950, orele 12 din zi, se va ține licitație publică pentru angajarea lucrărilor de refacerea picturii bisericii.

Licităția va avea loc în cancelaria parohială dela adresa de mai sus, unde poate fi cercetat devizul și caetul de sarcini al lucrărilor, aprobat de forurile superioare în drept, — în fiecare Marți, Joi și Sâmbătă între orele 4-8 d. a.

Ofertele se primesc numai în ziua licitației, în plicuri sigilate, iar în ofertă se va arăta neapărat Nr. autorizației din partea Ministerului Cultelor.

Paroh, Pr. Dim. Cristescu

Rectificare: În «Glasul Bisericii», Anul VIII Nr. 11/12, Noembrie-Decembrie 1949, p. 67, rândul 5 de text de sus în jos, să se citească: «până în părțile noastre, în loc de «până în zilele noastre».

**TIPOGRAFIA
INSTITUTUL BIBLIC
ȘI DE
MISIUNE ORTODOXA
1950.**